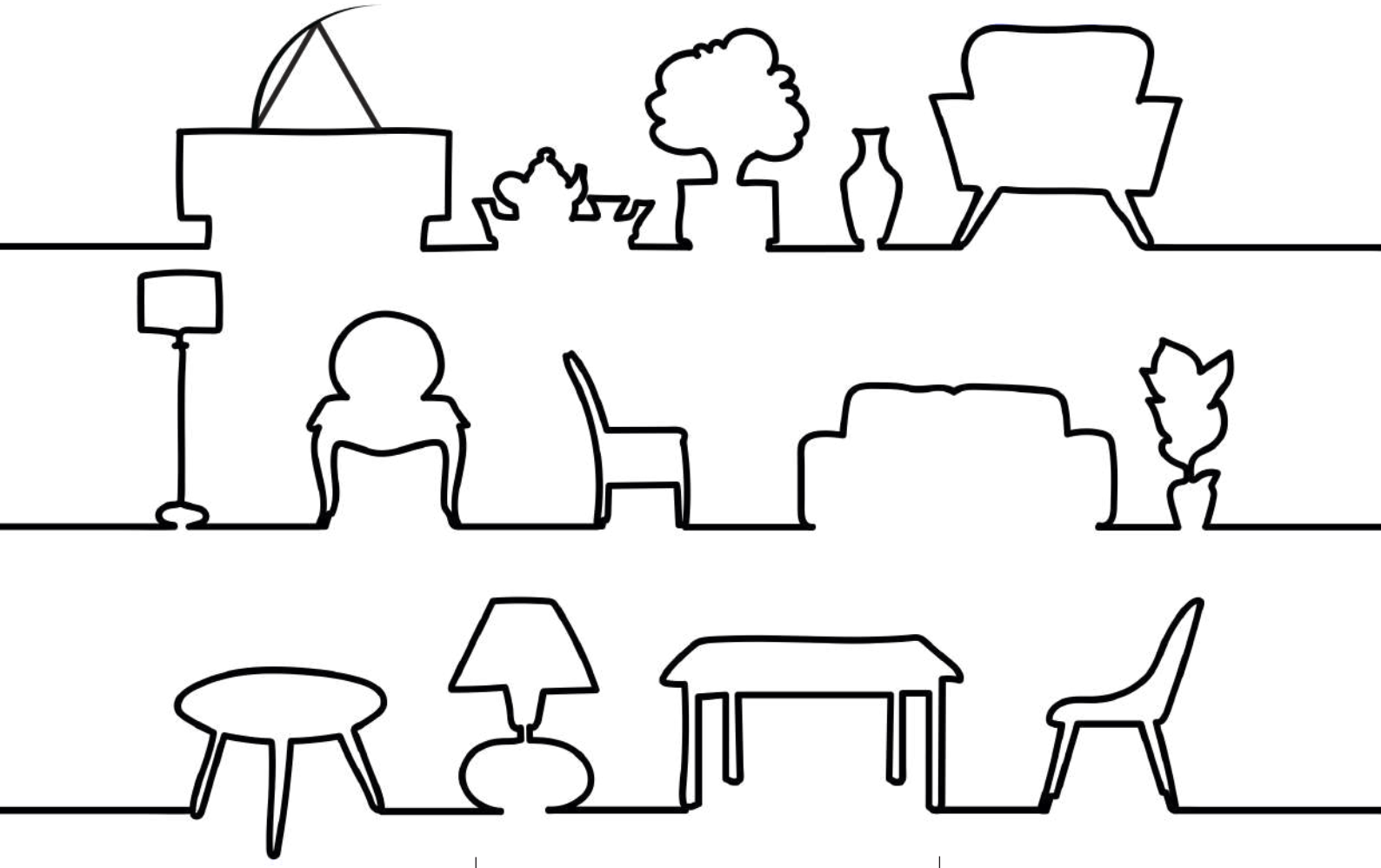
Arcady Magazine

REVISTĂ CU SENS DE ARHITECTURĂ DE INTERIOR

NR. #1 • FEBRUARIE 2021

LOCUIRE CU SENS
4 POVEȘTI DESPRE CUM S-A TRANSFORMAT LOCUIREA ÎN PANDEMIE

SPUSE PE BUNE
ROLUL UNUI ARHITECT DE INTERIOR ALES CUM TREBUIE

STILUL SCANDINAV
BUNA MĂSURĂ DIN VIEȚILE NOASTRE AGITATE

Arcady Magazine

Cum **dăm mai mult sens spațiilor** pe care le locuim și care ne locuiesc, în egală măsură?

De la întrebarea asta am pornit atunci când ne-a venit prima dată ideea unei reviste digitale de design interior. Acestei **căutări continue de sens** – prezentă peste tot în viețile noastre –, am hotărât să îi dedicăm și acest **prim număr**.

2020 a însemnat pentru noi toți **un an al căutărilor**: odată cu pandemia, am început parcă și mai mult să ne căutăm locul în interior, atât pragmatic, cât și simbolic. Bucătăriile ne-au devenit birouri, sufrageriile s-au transformat în săli de ședință, spațiul și-a redefinit semnificația. Și, pentru mulți dintre noi, **relația cu spațiul a fost renegociată**, transformată, provocată în fiecare zi.

Mărturisesc și că ne mai leagă ceva **foarte personal** de tema căutării. Noi înșine, la Arcady Studio, ne-am căutat și ne-am definit anul trecut filosofia ca echipă, ne-am uitat la ce înseamnă profesia pe care o avem și cum vrem să aducem valoare în proiectele pe care le ghidăm. Nici nu ne-am putea numi „Arcady", dacă nu am avea în ADN puțin din curiozitatea, determinarea și dorința de a înțelege mereu „de ce"-ul din spatele oricărui lucru – pe care îl are și **personajul lui Asimov, Arkady Darell**, din „Fundația".

Așa că ne uităm la locuințele noastre nu doar ca la spații în care suntem în trecere, în care suntem pasageri fără miză, ci ca la **extensii ale noastre**, ale **obiceiurilor**, **activităților** și **felului în care vrem să ne trăim viața** zi de zi.

În acest număr, mulți oameni generoși au acceptat să împărtășească cu noi **propriile lor povești** despre **raportarea la spațiu**, despre cum **se vede lumea privită din interior**, despre ce a însemnat pentru ei locuirea în plină pandemie, în contexte care ne-au antrenat tuturor mușchiul flexibilității și adaptării. Le mulțumim pentru deschiderea de care au dat dovadă și că au înțeles că a vorbi despre legătura lor cu spațiul înseamnă și un discurs despre încredere, speranță și descoperirea universului interior și exterior.

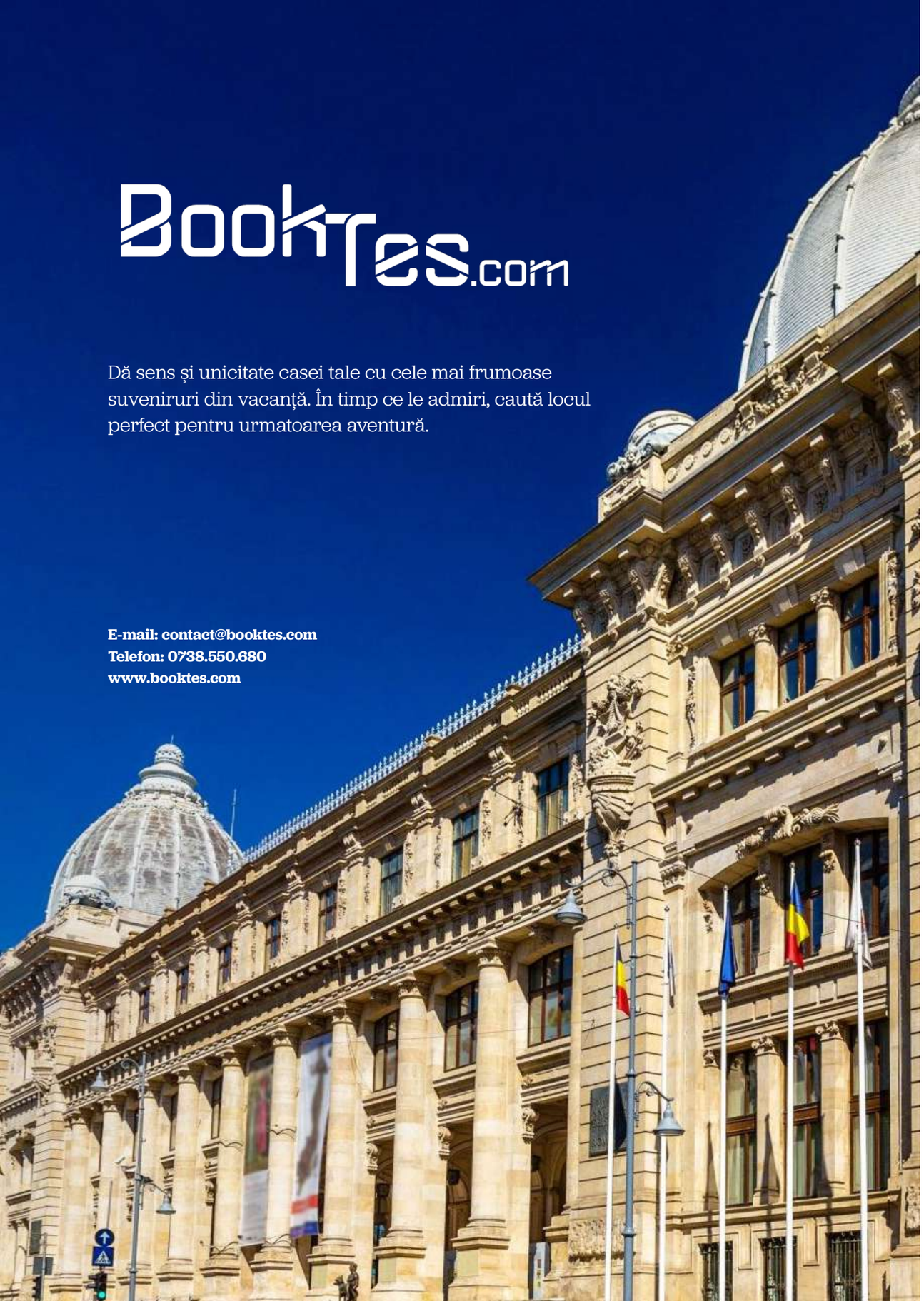
Iulia Tănase

arhitect de interior, co-fondator Arcady Studio și editor Arcady Magazine

Booktes.com

Dă sens și unicitate casei tale cu cele mai frumoase suveniruri din vacanță. În timp ce le admiri, caută locul perfect pentru urmatoarea aventură.

E-mail: contact@booktes.com
Telefon: 0738.550.680
www.booktes.com

Cuprins

LOCUIRE CU SENS 06
4 povești despre cum s-a transformat locuirea în pandemie

MEANINGFUL INTERIORS 10
Lucrurile se așază cel mai bine atunci când au un rost

MEANINGFUL INTERIORS 12
Interviu Diana Staicu

MEANINGFUL INTERIORS 18
Interviu George Nicolescu

MEANINGFUL INTERIORS 26
Interviu Capucine Gros

MEANINGFUL INTERIORS 36
Interviu Radu Negulescu

IDEI SMART 44
Stilul scandinav. Buna măsură din viețile noastre agitate

SPUSE PE BUNE 49
Nu e un moft să apelezi la specialiști.
Rolul unui arhitect de interior ales cum trebuie

ARCADY JUNIOR 54
Organizarea funcțională a camerei copilului.
Cum să-l ajuți pe cel mic să devină autonom și să se simtă bine în interior.

OPEN DOORS 58
Cum transformi mansarda unei vile din anii `40 într-un spațiu de birouri modern

ARCADY TALKS 62
Interviu Cristina Pană

THE ARC 68
Muzicalitatea arhitecturii va fi întotdeauna mai intens percepută decât arhitectura muzicii

POP UP STORE 70
Recreează designul scandinav preferat acasă

#LOCUIRECUSENS

4 povești despre cum s-a transformat locuirea în pandemie

Anul care trece ne-a provocat pe toate nivelurile. De la personal la profesional, ne-am adaptat, am căutat soluții, ne-am temut uneori, am sperat și am luat-o de la capăt.

Mai ales perioada carantinei ne-a dus spre **o nouă relație cu spațiile în care locuim** și ne-a ridicat tot felul de **întrebări**: cât de confortabil ne simțim în ele, ce ne dorim de la locuința noastră, ce sentiment căutăm atunci când privim spre ele cu atenție și nu mai sunt doar spații în care suntem în trecere.

La toate acestea, și-au răspuns și ne-au răspuns **4 oameni**, din **ipostaze și contexte foarte diferite**. Cum au resimțit singurătatea sau, dimpotrivă, cum au resimțit locuirea în cuplu sau cu familia; ce soluții creative au găsit și cum s-au adaptat - aflăm din **4 povești diferite** care par doar despre spațiu, dar sunt, în egală măsură, despre **încredere**, **granițe** și **redefinirea relației cu noi înșine și cu ceilalți**.

Perioada asta a coincis pentru mine și cu achiziționarea unui apartament, unde am urmărit să am fix separarea asta. Pandemia m-a învățat, până la urmă, că, dacă vreau să mențin o delimitare bună între activitățile de zi cu zi, amenajarea corectă a spațiului este extrem de importantă.

Perioada care a trecut a reprezentat o mare schimbare pentru mine, pe absolut toate planurile. Eram deja obișnuit să nu locuiesc singur, dar faptul că acum eram două persoane care lucrau simultan din același loc a dus la o îmbinare stranie între conceptele de „acasă” și „birou”. Delimitarea lor a devenit aproape insesizabilă.

În plan personal, cred că perioada asta m-a apropiat mai mult de persoana cu care locuiesc. În plan profesional, e greu de spus: fiecare mediu de lucru are avantajele și dezavantajele lui. Eu simt că am fost la fel de productiv de când am început lucrul de acasă. Partea mai puțin bună pe care am sesizat-o a fost așteptarea asta instinctivă de disponibilitate continuă - pauzele nu mai erau atât de bine delimitate, iar prânzul însoțit de laptop devenise aproape un obicei. Așa că, din acest motiv, cel mai mult am căutat ideea de ordine și o delimitare clară a spațiului de relaxare de cel de lucru.

Horia Zegheru
Software Engineer, 25 de ani

La casa în care locuiesc am observat mici defecte pe care înainte nu le băgam în seamă, din cauza lipsei de timp. Așa că am început să fac câteva reparații și ajustări. În general, cred că spațiul meu îmi oferă în continuare tot ce am nevoie ca să trăiesc confortabil, dar mi-au lipsit tocmai libertatea de mișcare și evadările la munte - ca să mă pot întoarce cu drag acasă.

Perioada de carantină m-a încărcat negativ, devenisem irascibil și extrem de pesimist. Chiar dacă aș fi avut mai multe camere acasă, asta nu ar fi schimbat cu nimic aceste stări. Mi-au lipsit ieșirile în aer liber, întâlnirile cu familia și contactul direct cu elevii de la școală - sunt diriginte și profesor de muzică.

Petrecând mai mult timp acasă, am căutat materiale de lucru pentru școală, în așa fel încât să fac orele mai interactive - mai ales că este aproape imposibil ca 30 de copii să cânte simultan online. Pentru că fiecare avea un dispozitiv de înregistrare diferit, apăreau decalaje de sunet - și nici semnalul de internet nu ajuta foarte mult.

Experiența de predare online m-a luat pe nepregătite și m-am descurcat mai greu în primă fază; dar apoi, încet-încet, m-am obișnuit; mi-am cumpărat și aparatura potrivită (cameră web, un microfon mai bun), am experimentat, am cerut și primit ajutor. Totuși, sentimentul că trebuie să fac și mai mult a fost mereu prezent în fundal.

Am observat și am profitat, totuși, de bucuria lucrurilor mărunte: să cânt la pianină și la orgă, să mă aud cu cei doi copii ai mei; orice activități ne fac plăcere și care ne ajută să mai scăpăm măcar puțin de stresul acumulat de sincopa din filmul vieții obișnuite - pe care o reprezintă pandemia.

Nicolae Tănase
profesor de muzică, 65 de ani

În perioada de lockdown, cel mai mult am căutat siguranța și protecția - la locuința mea. A mai fost și nevoia de a avea „totul” în casă, adică spațiul necesar să ne desfășurăm, indiferent de activitatea pe care o alegem: citit, cântat la pian sau chitară, relaxare, joacă. Activitățile de acest fel mai înlocuiesc din întâlnirile cu prietenii sau alte lucruri pe care nu le mai poți face ca înainte.

Până să intrăm în pandemie, locuința era pentru un mine un loc de refugiu, unde căutam odihnă și calm. Când a început carantina, ea s-a transformat și într-un loc de lucru, unul de studiu și o sală de sport.

Cred că fiecare dintre noi s-a întrebat, în perioada care a trecut, dacă spațiul nostru chiar ne oferă tot ce avem nevoie; dacă este el acel loc în care ne simțim cu adevărat protejați și dacă are toate funcționalitățile de care avem nevoie. Pandemia ne obligă, până la urmă, să ne gândim cum putem trăi mai bine în casele noastre, dacă vom fi obligați din nou să rămânem izolați pentru mai mult timp. Cred că arhitectura de interior are un impact major asupra sănătății noastre fizice și mentale, iar locuința se poate adapta în așa fel încât să reducă efectele negative pe care toate aceste schimbări le pot aduce.

Pentru noi ca familie, nu s-au schimbat atât de multe în urma carantinei. De exemplu, noi aveam deja o cameră cu funcțiunea de „birou”, pentru că, până acum un an, eu și partenerul meu de viață ne desfășuram activitatea profesională de acasă.

Doar balconul a fost transformat. Avem un balcon mic, pe care l-am eliberat de mobilierul destinat servirii ceaiului sau a cafelei și în care am creat un loc de joacă pentru băiețelul nostru. Așa am putut să îl scoatem în continuare „la aer”, fără să ieșim propriu-zis din perimetrul apartamentului. Cred că oricine are o terasă sau un balcon ar trebui să se gândească dacă nu cumva acest spațiu poate fi reorganizat, încât să fie utilizat și pentru alte activități, cum ar fi lucrul de acasă, improvizarea unui loc de recreere sau chiar a unei zone de joacă pentru copii.

> ***“Arhitectura de interior are un impact major asupra sănătății noastre fizice și mentale. ”***

Ce m-a învățat experiența asta? Am descoperit pe propria piele cât de important este să-ți administrezi spațiul într-un mod adecvat, funcțional, ușor de adaptat și că locuința trebuie să fie un spațiu care să integreze toate activitățile, stările și pasiunile tale, fără să înceteze vreo clipă să-ți fie cămin.

Mădălina Ion
arhitect, 29 de ani

În urma acestei experiențe, am învățat că locul în care trăim trebuie să fie un spațiu în care ne putem conecta cu lumea, personal și profesional, nu doar un spațiu din care să privim spre exterior printr-un geam.

În carantină, m-am trezit brusc închis în locuința mea. Cu excepția unor drumuri până la magazin sau al câtorva plimbări în jurul blocului, eram captiv.

În primele zile de lockdown, mi s-a părut că sunt mai degrabă într-o mini-vacanță în care mă relaxez acasă. Dar după aproape o săptămână, mi-am dat seama că același spațiu în care locuiesc a devenit totodată și birou, și sală de sport, și locul în care îmi petreceam tot timpul liber. Același spațiu trebuia să îmi ofere confortul de care avem nevoie cu toții când ajungem acasă după o zi lungă, iar simultan să fie și un mediu productiv, creativ și care să mă ajute să ies din rutină.

Limitat la „4 pereți”, am decis că am totuși un colac de salvare: mi-am amenajat balconul, ca să simt, pe cât posibil, că pot să iau o gură de aer, că pot ieși „la terasă” să îmi beau cafeaua, că pot citi o carte în aer liber.

Ce m-a mai ajutat în toată perioada asta a fost să nu rămân în hainele de casă cât timp lucrez. Așa că am continuat să mă îmbrac la costum și să mă aranjez ca și cum aș merge în

> ***“Locul în care trăim trebuie să fie un spațiu în care ne putem conecta cu lumea.”***

continuare la birou sau ar urma să am o întâlnire.

Poate cel mai dificil lucru a fost faptul că locuiesc singur. Deși, înainte de pandemie, îmi plăcea asta, cred că acum situația s-a mai schimbat, așa că mă gândesc să apelez la un „coleg” de apartament: un animal de companie.

Ronnie Khreis
analist financiar, 31 de ani

#MEANINGFULINTERIORS

Lucrurile se așază cel mai bine atunci când au un rost

Atunci când găsim sensul care ne arată direcția potrivită pentru noi. La fel ca în oricare fațetă a vieții noastre, același principiu este valabil – și din ce în ce mai prezent – și când ne uităm spre casele, apartamentele, **spațiile care ne devin cămine** sau pe care le traversăm zi de zi. Ele trebuie să aibă sens – în primul rând, unul personal, care derivă din cine suntem și cum trăim și, în al doilea rând, unul care ține de **îmbinarea dintre funcțional și estetic** pe care un design de interior bine gândit poate să ne-o ofere.

În acest an, în care ne-am întors cu toții privirea și mai mult spre interior - spre propriile locuințe, dacă nu cumva chiar spre noi înșine, forțați de o pandemie fără precedent -, parcă noțiunea de „spațiu cu sens" a început să ni se pară și mai importantă.

„Pereții ăștia mă strâng", „nu am suficient spațiu", „nu-mi mai ajunge apartamentul", „nu știu unde să mă mai retrag", „nu mă pot desfășura", „nu găsesc nimic niciodată în camera asta", „mi-e frică să mai pun piciorul în alt spațiu decât al meu". Sunt realități care au devenit tot mai vocale, când ne-am uitat uneori la ce era în interior.

Așa am ajuns să **explorăm conceptul de „meaningful interiors"**, provocând 4 oameni minunați cu o relație aparte cu spațiul și cu locuirea în general - să se alăture discuției.

Diana Staicu (owner Scandinavian Design House), **George Nicolescu** (muzician), **Capucine Gros** (Director Artistic al Festivalului *Unfinished*) și **Radu Negulescu** (antreprenor, owner Trencadis) ne-au împărtășit din ce înseamnă pentru ei un spațiu cu sens și cum anume acesta le organizează gândirea, obiceiurile și, în cele din urmă, viața.

Prin această serie de interviuri, vă invităm să îmblânzim împreună spațiile pe care le locuim, să ne uităm la cum ni le putem face prieteni și la cum ne influențează ele de fapt modul în care trăim. Sperăm să luați cu voi cât mai multe idei valoroase, care să vă convingă că un **spațiu cu sens** este în primul rând unul care vă reprezintă, care îmbracă stilul vostru de viață și de care vă este drag.

Despre toate acestea este proiectul nostru, "Meaningful Interiors".

Arcady Team

#MEANINGFULINTERIORS

DIANA STAICU

Puțini oameni au o relație atât de specială cu designul interior ca omul care **și-a lansat un business de mobilier high-end și accesorii în stil scandinav** înainte ca România să fie prea familiarizată cu acest concept, adică încă din 2006.
Este vorba despre **Diana Staicu**, antreprenoare și proprietara Scandinavian Design House, business ce reunește mai multe branduri foarte cunoscute internațional cum ar fi **BoConcept, Fleximo** sau **VOX**.
Cu Diana am stat de vorbă despre cum "less is more", despre **motivele pentru care se regăsește în stilul scandinav**, despre **obiectul de mobilier** pe care îl prețuiește cel mai mult din apartamentul ei, dar și despre **cum știm să avem grijă sau nu de locuințele și clădirile noastre**.

„Într-un spațiu cu sens, lucrurile trebuie să îți vină la îndemână.

Diana Staicu,
owner Scandinavian Design House

Sursă foto:
www.sdhouse.ro

Am vrea să ne întoarcem puțin în copilărie, pentru început. Cum arăta casa copilăriei tale? Ce îți aduci aminte despre ea?

Am copilărit într-o zonă de deal, în Râmnicu-Vâlcea. Mi-am petrecut foarte mult timp la bunici, care locuiau aproape de munte, într-o casă tradițională veche de 100 de ani, cu o arhitectură clasică, românească.
De pe pridvorul casei vedeam direct muntele și tot aici săteam ore-n șir vara să privesc licuricii. Aerul tare de munte și felul în care cădea lumina îmi lipsesc foarte tare acum, când stau în București.

Îmi aduc aminte și că, pe atunci, oamenii locului aveau un obicei: își îngrijeau constant casele, le vopseau, le chituiau. Era o mare tradiție să participăm cu toții, ai casei, la un astfel de eveniment. Așa că verișori, nepoți, bunici - ne strângeam și participam bucuroși la acest ritual de fiecare dată.

Cum ai ajuns să descoperi designul interior?

Prin 1999, am fost într-o vacanță de vară la Salonic. Mă plimbam prin magazinele lor, când am intrat întâmplător într-un magazin de mobilă pe nume BoConcept.

Era cu totul diferit de ce mai văzusem până atunci: de la cum arăta vitrina până la atitudinea oamenilor care m-au întâmpinat în showroom, de la atmosferă până la stilul de amenajare, am fost impresionată. Vorbeam de o zonă de mobilier premium.

Totuși, până ai deschis BoConcept în România, au trecut încă 7 ani. Cum s-a întâmplat că ai urmat mai întâi o carieră în HORECA și telecom?

Eu urmam deja o traiectorie pe care mi-o stabilisem cu ceva timp în urmă.
Fiind absolventă de Relații Economice Internaționale la ASE, drumul meu pe atunci urma povestea clasică: companii mari, corporații etc.

„BoConcept a fost un pariu care s-a concretizat mai rapid și așa am ajuns să conduc azi acest business.

Undeva pe drumul acesta, domnul Șucu de la Mobexpert (n.a. Dan Șucu, proprietar Mobexpert) m-a invitat să conduc un magazin lansat în Pipera. Așa s-a produs, de fapt, primul meu contact direct - poate nu atât cu designul interior, dar cu mobilierul.

Aici am învățat enorm: de la partea mai puțin frumoasă a meseriei - stocuri, montaj, transportul de mobilier -, dar am avut parte și de o libertate imensă. Practic, mi s-a dat pe mână administrarea cap-coadă a unui business, odată cu toate responsabilitățile care decurg de aici: rezultatele obținute.

Perioada asta a însemnat doi ani și jumătate din viața mea, timp în care am și pus bazele unui departament de vânzări directe prin care abordam nou apărutul segment de proprietari de case din Pipera și am venit cu ideea de a le pune la dispoziție inclusiv un arhitect, care să vină cu o soluție completă de amenajare.

Cum ai luat decizia să deschizi BoConcept?

Știam deja că nu mă mai pot întoarce într-o corporație. Corporațiile au rolul lor și m-au învățat multe, dar văzusem deja ce înseamnă să ai libertate de acțiune, așa că nu mă mai puteam imagina stând în 7.000 de ședințe și obținând 7.000 de semnături până se aproba ceva.

Și am avut de cântărit între două opțiuni: aveam în minte ori să pun pe picioare o agenție de turism (călătoriile sunt o altă pasiune a

Sursă foto:
www.sdhouse.ro

mea), ori să aduc BoConcept în România, pentru că îmi plăcuseră foarte mult.

Cumva, BoConcept a fost un pariu care s-a concretizat mai rapid și așa am ajuns să conduc azi acest business.

Cum a fost pentru tine trecerea la antreprenoriat? Cu ce provocări a venit la pachet?

Abia alături de BoConcept, pot să spun că am început să văd cu adevărat ce înseamnă design. Am întâlnit oameni care desenau realmente mobilier, care m-au învățat ce înseamnă să amenajezi într-un mod funcțional, cum să respect mobila și munca din spatele acesteia. Nu mai era totul despre „avem stocurile astea, acum hai să le vindem."

Pot să spun că trecerea către antreprenoriat a fost firească. Tatăl meu a fondat propria lui companie încă din 1991, iar eu eram asociat în firmă. Încă de pe atunci, mă lua pe lângă el și mă sfătuia să caut să fiu pe cont propriu când o să cresc, să găsesc soluții, să mă agit.

Cred că cea mai mare provocare pe care am avut-o din papucii de antreprenor a fost lucrul cu oamenii și, implicit, partea de recrutare și găsire a oamenilor potriviți. Noi suntem setați de acasă cu niște valori. Prin prisma acestor filtre vedem lumea, însă în realitate, lucrurile nu sunt chiar așa cum le percepem noi.

Doar din 2-3 discuții cu cineva, nu prea poți să-ți dai seama cu exactitate cu cine stai de vorbă. Iar educația care se face astăzi în școală nu mai e la fel de trainică. Din cauza asta, mulți copii și tineri ajung la o vârstă înaintată fără ambiție și fără să-și cunoască realmente pasiunile, iar asta e trist.

Ce înseamnă, de fapt, stilul scandinav pentru tine?

Am descoperit stilul scandinav în Danemarca, unde, contrar a ceea ce se spune, oamenii sunt foarte calzi și deschiși. Mereu m-am simțit aici ca în vizită la bunici.

Practic, de la ei am înțeles de ce e bine să faci lucrurile cât mai funcționale, să alegi mereu simplitatea, să cauți să ai lucruri trainice. Pentru că asta înseamnă, de fapt, o mare eficiență din toate punctele de vedere, inclusiv economic. Stilul scandinav e un stil de viață, în primul rând.

Un exemplu foarte concret. Am fost de curând în Sinaia și am trecut și pe la Peleș. Nu am mai fost aici de peste 10 ani, dar am fost uimită să văd niște clădiri fabuloase ca design și istorie, însă lăsate în paragină. Pur și simplu, vezi bucăți căzute din castel.

Ăsta e sentimentul pe care îl am aici de multe ori: că paragina asta e cumva generalizată, că nu știm să ne respectăm istoria și tradițiile. Pe când, dacă mă uit comparativ, în Danemarca oamenii țin enorm la tradiție, la produse pe care le-au făcut acum 70 sau poate 100 de ani și pe care încă le au în prezent.

Ei tot timpul pornesc de la un lucru-cheie: trebuie să faci o amenajare trainică, pentru că, până la urmă, o amenajare te costă bani, energie și poluare. Și atunci trebuie măcar să o gândești pe termen cât mai lung și într-un mod eficient.

Ce înseamnă, pentru tine, un spațiu cu sens?

O să dau un alt exemplu. În nordul Europei, acolo unde o să vezi un suport de șervețele, o să găsești automat și coșul în care să arunci apoi șervețelul folosit.

Gândirea asta logică legată de funcționalitatea unui spațiu mi se pare că e cea care dă cel mai mult sens. Când am deschis BoConcept, primele colege pe care le-am avut au încercat să facă ele o amenajare și să decoreze studioul după cum au crezut de cuviință. Apoi a venit un consultant din afară de la BoConcept care se ocupa chiar de partea asta de Visual Merchandise și le-a întrebat: „Dar de ce ați pus niște lumânări într-un raft de bibliotecă? Dacă ar fi să aprinzi acum lumânările, nu arzi raftul de deasupra? Cum îți este folositor acel obiect pus în acel loc?"

Și uite așa, tot felul de întrebări ca astea te făceau să conștientizezi că lucrurile trebuie să îți vină la îndemnână. Degeaba mi-ai pus o noptieră, dacă nu am lângă și priza pentru lampă.

E vorba despre mici detalii, dar care la noi nu sunt luate în calcul suficient. Înainte să te apuci de ceva – e important să îți faci un plan bun. Asta e valabil și în design interior, și în mobilă, și în viața de zi cu zi.

S-a spus întotdeauna despre români că suntem destul de teritorialiști și că avem o mare dorință de a fi proprietari. Care ți se pare că e astăzi relația oamenilor cu locuințele lor?

Da, cred că ne dorim să fim proprietari și nu e nimic rău în asta, mai ales după istoria zbuciumată pe care am avut-o: au fost sute de ani de lipsuri.

Dar, pe de altă parte, nu avem suficientă grijă de proprietatea noastră. E important să vedem și cum o păstrăm, cum facem din ea ceva care să ne reprezinte, să fie ceva de care să fim și noi mândri, dar și generațiile care vin după noi.

Dar la nivel estetic, cum ți se pare că au evoluat preferințele românilor în materie de design interior?

Aici încă mai sunt multe de învățat. Desigur, față de 2006, e clar o evoluție. Începem să ne dăm seama că nu le știm chiar pe toate pe lumea asta și apelăm din ce în ce mai mult la specialiști.

Ăsta e un lucru foarte bun, dar un proces destul de lent.

Sunt încă și mulți oameni care spun – „dar de ce trebuie să iei parchet care să reziste 25 de ani? Lasă, că există și mai ieftin, știu eu un loc.".

Sursă foto:
www.sdhouse.ro

Stilul scandinav e un stil de viață, în primul rând.

Piesa mea de mobilier preferată este un dulap foarte vechi pe care l-am păstrat de la bunici.

Dar când te gândești că eu am nevoie, în showroom, de un parchet care să reziste la trafic intens și la zgârieturi, că spoturile au și ele un sens - cele mari orientează lumina de ambient, cele mici înseamnă lumină de detaliu -, atunci îți dai seama că e vorba de un anumit nivel de calitate.

Iar asta e o alegere pe care o face fiecare.

> **Atunci când erai mică, te gândeai vreodată la cum ai vrea să fie casa ta? Cum ți-o imaginai?**

Da, nu doar că mi-o imaginam, dar o construiam literalmente, pentru că aveam un Lego primit cadou în `78. Așa că mi-o construiam cu totul, cu bucătărie, cu dormitoare la etaj, îmi imaginam cine stă în acele camere și ce se întâmplă acolo.

> **Cum arată locuința ta în prezent? La ce te-ai gândit când ți-ai amenajat-o?**

Locuiesc într-un apartament. Am fugit de ideea de casă, din motive de lipsă de timp liber. Mi-e mult mai comod să stau în apartament, pentru că, atunci când pleci, pleci pur și simplu. Nu te mai interesează să tunzi gazonul, în grija cui să lași câinele etc.

Când mi-am amenajat locuința, m-am gândit în primul rând să am spațiu de depozitare foarte bine organizat, să nu mă încurce nimic vizual, ca să arate totul liber, curat și îngrijit, indiferent dacă ai avut timp să pui lucrurile la loc sau nu. Am doi copii, iar băiețelul mai mic e pasionat și el de Lego și asta înseamnă că întotdeauna sunt piese de Lego peste tot.

Apoi, am pornit de la ce se întâmplă, de fapt, zi de zi în apartamentul meu. Citim? Ok, atunci ne trebuie un colț pentru citit. Mai avem nevoie de un loc unde să ne așezăm cu toții și tot așa.

Un spațiu amenajat cu sens nu înseamnă doar să pui un pat, o saltea și două noptiere. Trebuie să pornești de la tine, de la pasiunile și activitățile tale obișnuite.

> **Care este obiectul tău preferat de la tine de acasă și care e povestea lui?**

Piesa mea de mobilier preferată este un dulap foarte vechi pe care l-am păstrat de la bunici. Este dulapul pe care ei la rândul lor l-au moștenit de la bunicii și străbunicii lor și în care bunica mea ne păstra niște dulcețuri mai fine - de cireșe amare, de exemplu.

Am păstrat acest dulap care e în familia mea de generații, împreună cu alte piese care înseamnă mult pentru mine și au valoare afectivă: niște tablouri vechi de sute de ani și câteva icoane care au aparținut tot bunicilor mei.

> **Care este camera ta preferată din tot apartamentul și de ce?**

Aș spune că livingul e camera mea preferată. Aici lucrez, aici am și colțul de citit, aici ne strângem cu toții. E camera cea mai primitoare din toată casa.

> **Dacă tot vorbim despre timpul petrecut în interioarele locuințelor personale, cum a fost pentru tine perioada de carantină de la începutul anului?**

Destul de stresantă. În primul rând, am lucrat mai mult decât înainte. A fost un șoc să se închidă totul de pe azi pe mâine.

Recunosc că pe noi, ca business, ne-a prins și băgați în multe facturi scadente, într-o perioadă în care eram în plină dezvoltare: la sfârșit de februarie tocmai ce deschiseserăm un showroom nou, după ce la finalul anului trecut mai pusesem pe picioare încă unul. În spatele lor erau niște investiții pe care așteptam să le recuperăm, în timp ce proprietarii de spații nu înțelegeau că e o problemă reală atât timp cât eu a trebuit să închid forțat toată activitatea. Nu prea aveai cum să susții chiria obișnuită în condițiile astea.

Apoi, desigur, mai era și echipa mea - față de care trebuia să fiu prezentă 100% și să răspund la orice întrebare venită din partea lor. Deși, în același timp, toată situația era la fel de dificilă și pentru mine și nici eu nu aveam toate răspunsurile. Era un teritoriu nou pentru toți.

Dar perioada asta a venit și cu lucruri bune: am migrat spre comenzile online, am început să ne mișcăm, am pus pe picioare un nou site. A fost un context bun să te așezi, să reflectezi puțin, să îți dai niște timp să vezi unde ești, cum poți să mergi mai departe și să te ții totuși de planurile pe care le-ai pornit.

> **Crezi că perioada actuală i-a făcut și pe oameni să se orienteze mai puternic spre interioarele caselor lor?**

Așa ar trebui, însă timpul o va spune. Ce am observat eu e că, în perioada de pandemie și carantină, primele cereri au venit de la părinții care locuiau acasă cu copiii și care, nemaiducându-i la școală, și-au dat seama că „îmi lipsește asta, îmi lipsește cealaltă, stai, că nu i-am pus birou, am și o saltea care e inconfortabilă" etc. Au deranjat mai tare lucrurile astea decât de obicei.

Vom vedea, în timp, ce alte efecte și schimbări ne va aduce perioada pe care o traversăm.

Sursă foto:
www.sdhouse.ro

#MEANINGFULINTERIORS

GEORGE NICOLESCU

George Nicolescu este unul dintre artiștii care umplea sălile de spectacol înainte de `89. Cei mai mulți dintre noi suntem probabil familiarizați cu unul dintre primele sale șlagăre, „**Eternitate**”, piesă lansată la numai 23 de ani, sau colaborarea sa cu UNU’, „**Cântec pentru sănătatea ierbii**”.

Mulți îl cunosc pentru vocea sa inconfundabilă, mulți îl apreciază pentru cum a știut să se mențină actual, mulți îl știu pentru povestea lui de viață unică: **un muzician nevăzător cu un talent și o carismă ieșite din comun**.

La cei 70 de ani, George Nicolescu a adunat povești cât o viață întreagă. În interviul care urmează, ne-a împărtășit despre traseul lui în muzică, locurile unde a călătorit de-a lungul timpului și, printre altele, cum se raportează la spațiu și la lume, ca nevăzător.

“Este absolut obligatoriu să știu de unde să îmi iau fiecare lucru. E important ca totul să fie într-o ordine deplină și cunoscută.

George Nicolescu, muzician

Cum a fost copilăria dumneavoastră? Care este amintirea cea mai pregnantă cu care ați rămas din acea perioadă?

Fiind nevăzător, copilăria mea a fost marcată de faptul că a trebuit să merg la tot felul de școli care să fie potrivite pentru situația mea.
Așa că am fost, mai întâi, la școală la București - Școala de Ambliopi pe atunci, astăzi Școala Gimnazială Specială pentru Deficienți de Vedere, unde am stat 3 ani, apoi părinții m-au mutat la viitorul Liceu de nevăzători de la Cluj.

Copilăria mi-a fost împărțită între București, Cluj și Ploiești, locul în care m-am născut și în care trăiesc și acum.

Ce vă amintiți despre casa copilăriei dumneavoastră? Aveți vreun obiect din ea de care vă aduceți aminte cu drag?

Casa copilăriei mele este și acum aceeași. Ce să spun? Atât cât au trăit, părinții mei au fost tot timpul atenți să ne ofere cât mai multe posibilități, să ne fie mereu ușor, să nu percepem greul, așa că îmi făceau cadouri des.

Aveam o muzicuță de la ei care îmi plăcea foarte mult; în general, îmi aduc aminte de obiecte din acestea care mă apropiau de muzică, pentru că așa a fost să fie, nu neapărat pentru că ceream eu asta.

Apropo de muzică, cum ați descoperit-o și cum v-ați apropiat de ea?

Când eram copil, atunci când mă aflam într-o companie mai mult sau mai puțin interesantă pentru mine, tata îmi spunea: „haide, măi, cântă și tu ceva!" Bineînțeles, eu nu prea voiam și tatăl meu se cam supăra pe mine. În schimb, mama era o femeie cu o voce deosebit de frumoasă. Am moștenit talentul de la ea, nu am studii muzicale speciale.

M-am lansat în muzică în 1973. Cu un an înainte, fusesem la un festival studențesc la Iași, festival în care președintele juriului era George Grigoriu, care a fost și mentorul meu până când am intrat în Cenaclul Flacăra. El m-a ajutat să intru în *showbiz*, cum se mai numește acum, iar prima piesă am lansat-o la 23 de ani, se numește „Eternitate".

Cum a decurs viața dumneavoastră până la momentul lansării în muzică?

Am făcut Facultatea de Limbi Romanice și Orientale, secția franceză-română. A fost o experiență frumoasă pentru mine, cu atât mai mult cu cât aveam colegi - ce mi-au devenit și prieteni - care mă ajutau foarte mult. Dacă, de pildă, aveam nevoie să mi se citească ceva, eram înconjurat de oameni cărora nu trebuia să le spun de două ori să mă ajute - și asta cu atât mai mult cu cât alții plăteau chiar bani grei să aibă parte de sprijinul ăsta.

Dar în ceea ce mă privește, eram apropiat de ei: îi primeam în camera mea din căminul studențesc, mai o țuiculiță, mai un pahar de vin și cam asta era (*râde glumeț*). Oamenii erau deosebit de cumsecade cu mine în general.

Odată cu piesa „Eternitate", cariera dumneavoastră a explodat pur și simplu. Ce a urmat?

Am lansat multe alte piese: una dintre ele este „Te așteptam, marea mea iubire", alta este „Melancolie", o alta e „Și cântau mandoline". Nu știu pe câte le mai țin minte oamenii, deja e mult de atunci.

Ați ajuns apoi la Cenaclul Flacăra.

Asta s-a întâmplat ceva mai târziu.

Până în 1976, a trebuit de fapt să intru în așa-zisul câmp al muncii, cum se numea înainte. Trebuia să mai cânt. Fiind încă student, aveam nevoie să mă întrețin într-un fel sau altul. Nu neapărat pentru că nu aveam cu ce, dar pentru că nu am vrut niciodată să fiu o piedică sau o greutate pentru părinții mei.

A trebuit să încerc să mă descurc de unul singur, asta cu atât mai mult cu cât soția mea mi-a fost alături de la bun început și m-a înțeles întotdeauna în tot ce am ales să fac.

Cum ați cunoscut-o pe soția dumneavoastră?

Soția mea e cea mai importantă persoană pentru mine. Am cunoscut-o pe când eram amândoi elevi. Ea venise de la Buzău la Cluj, unde am fost 4 ani de zile colegi. Nu puteam fi colegi de bancă, pentru că nu voiam să ne etalăm, voiam să fim mai discreți. Pe 14 decembrie 1972 ne-am căsătorit și suntem chiar și acum împreună.
Peste 2 ani, se vor împlini 50 de ani de când suntem împreună. Avem și doi copii - George Daniel și Luminița Elena - și trei nepoți.

Cum era lumea petrecută prin spectacole?

Îmi plăcea, mai ales atunci când vedeam că lumea mă acceptă și chiar mă ovaționează, aș spune, deși e cam puternic cuvântul. Oamenilor le plăcea ce făceam și mă simțeam un tip „tare", hai să zicem, mai ales la vârsta de 20 și ceva de ani. Era o mare realizare.

Cum v-a schimbat viața intrarea în Cenaclul Flacăra?

Categoric mi-a schimbat viața. De pe 1 noiembrie 1981 și până în jur de 15 noiembrie 1982, când am renunțat de bună voie și nesilit de nimeni, aveam spectacole pe bandă rulantă. Făceam spectacole de la 6 seara și, uneori, chiar până la 5 dimineața. Chiar mă mir uneori că încă mai sunt în putere, deși nu mă plâng, Ferească Dumnezeu.

Totuși, am renunțat, pentru că voiam să îmi văd și eu mai mult de casă și de copii. La un moment dat, devenise destul de greu, era obositor.

Ce artiști v-au influențat și v-au marcat cariera?

George Grigoriu și Adrian Păunescu. Dacă ei nu ar fi existat, nu aș fi existat, poate, nici eu.

Ați fost și profesor de-a lungul timpului. Cum era relația dumneavoastră cu elevii? Cum erați ca profesor?

În general, am făcut tot ce mi-a stat în putință să nu fiu profesor în sensul rigid al cuvântului, adică superior elevilor. Sigur, nu le-aș fi permis orice, nici vorbă. ținem la prietenie pe de o parte, dar și la niște limite, pe de altă parte, lucruri care țin de respect până la urmă.

Cred că am fost un profesor de franceză destul de cumsecade, mai ales că eu nu dădeam note, decât foarte rar. Eram profesor preparator, adică instruiam copiii în mai multe materii. Am făcut, de-a lungul timpului, cu sau fără voia mea, chiar și geografie, matematică, aritmetică. Am predat din `77 până în `85.

Sunteți un om care a trăit în cel puțin două lumi: una de dinainte de comunism și una după. Cum ați simțit trecerea dintre ele?

Îmi aduc aminte că, în `90, chiar pe data de 31 mai, s-a produs un cutremur mai puternic. În momentul

> **George Grigoriu și Adrian Păunescu. Dacă ei nu ar fi existat, nu aș fi existat, poate, nici eu."**

Nu spun că nu cântă bine, dar parcă le lipsește ceva, le lipsește individualitatea.”

în care a început cutremurul, am ieșit din casă în picioarele goale, pentru că nu aveam timp să mă mai pregătesc și am ajuns în curte, unde am intrat direct cu picioarele în noroi, m-am umplut tot. Cam ca zguduitura asta am simțit și trecerea dintre perioade.

Apoi, lucrurile s-au mai precipitat, lumea se tot schimba după cum bătea vântul la început. Cam pe atunci am intrat într-o trupă care se numea *Optimiștii*, unde am stat până la sfârșitul anilor `90. După aceea, am continuat să cânt pe la restaurante, într-o parte sau alta a țării, am cântat cam peste tot, pe unde vrei și pe unde nu vrei. (râde) Viața a curs bine pentru mine în general, cu excepțiile de rigoare, însă le-am depășit pe toate.

Ce părere aveți despre muzica de acum? Cum ați simțit granițele și trecerile dintre preferințele oamenilor în materie de muzică de-a lungul timpului?

Cântă cam la fel, mai ales solistele. Nu spun că nu cântă bine, dar parcă le lipsește ceva, le lipsește individualitatea.

Dumneavoastră ce artiști preferați?

Pentru mine, cei mai importanți și cei mai buni artiști din câți au existat vreodată - se numesc și se vor numi întotdeauna *The Beatles*. Ar mai fi un Tom Jones, care nu are cum să nu îți placă. Chiar și Sinatra - are o voce foarte precisă, foarte la locul ei, acolo unde trebuie.

În orice caz, calculatorul meu e plin de muzică, e greu de spus ce și cum, am din toate câte ceva. Am și reggae, și muzică simfonică, bineînțeles, mai ales pre-clasicii: Vivaldi - jos pălăria! - sau clasicii ca Mozart și Beethoven.

Cum arată o zi obișnuită din viața dumneavoastră? Ce vă place să faceți și cum vă petreceți timpul?

Ascult muzică, înregistrez muzică, lecturez.
Muzica o iau de pe YouTube, sunt un mare admirator al YouTube-ului, deși nu știu în ce măsură mă admiră el pe mine (*râde cu poftă*). Sunt foarte conectat la tehnologie, la online, mă folosesc de toate.

Ce anume vă place să lecturați?

Tot ce îmi pică în mână. Ultima carte pe care am lecturat-o - eu ascult foarte multe cărți de fapt - a fost „Cântecul sacru al dragostei”, scrisă de o tipă pe care o cheamă Mesu Andrews din SUA, o evreică. Ea s-a referit aici la „Cântarea Cântărilor”, la iubirea dintre Solomon și Sulamita. Mi-a plăcut foarte mult, o recomand.

„Citiți” oamenii după voce? Ce vă spune vocea lor?

Depinde. Îmi dau seama în general dacă am de-a face cu oameni care sunt mai mult sau mai puțin educați. Cu ei știi mereu unde să te oprești sau cât poți să le mai ceri. Pe oamenii care fac într-adevăr ceva în legătură cu viața lor - imediat îi citești, pentru că au ce să îți spună. Da, simt oamenii destul de bine sau cel puțin așa presupun.

Pe oamenii care fac într-adevăr ceva în legătură cu viața lor - imediat îi citești, pentru că au ce să îți spună.”

În prezent, înțeleg că locuiți în Ploiești, la casă. Petreceți mult timp în locuința dumneavoastră? Ce colț din ea vă este cel mai drag?

Fără doar și poate - petrec mult timp în interior. Nici nu prea am unde în altă parte. De fapt, avem și la țară o casă - într-o comună care se numește Tisău, lângă Buzău. Dar e în picioare de numai 10 luni, nici nu m-am obișnuit cu ea încă.

Din casa mea, sunt cel mai atașat de dormitor, e camera în care petrec cel mai mult timp. E camera perfectă pentru mine și soția mea, pentru doi „babalâci” ca noi (*zâmbește*).

Ce este important pentru dumneavoastră la spațiul în care locuiți?

Este absolut obligatoriu să știu de unde să îmi iau fiecare lucru. Dacă vreau să îmi folosesc telefonul, știu de unde îl iau. Vreau microfonul atunci când vorbesc cu prietenii pe Skype - știu de unde să îl iau. E important ca totul să fie într-o ordine deplină și cunoscută. Cu mici excepții, care întăresc regula.

Ce obiecte din casa dumneavoastră vă sunt cele mai dragi?

Telefonul mobil e nelipsit, nici nu se pune problema, cu el ne descurcăm acum cu toții. Am și un ceas care îmi spune ora exactă.

Altfel, copiii mei mi-au trimis tot felul de mobilă, un divan cu o saltea de îți stă mintea-n loc.

Printre cele mai dragi lucruri e sistemul de boxe pe care îl am la Tisău și pe care tot copiii ni l-au trimis. Iar în camera mea, am calculatorul și combina, prin care redau și ascult muzică. De ele mă simt cel mai legat.

Pentru că tot ați menționat foarte multe gadgeturi, care este relația dumneavoastră cu tehnologia și cum vă folosiți de ea?

În primul rând, urmăresc YouTube-ul, cum spuneam. Iau de acolo piesele care îmi plac, am o colecție mare de cântece care mă liniștesc. Muzica mă ajută foarte mult, fără muzică eu nu pot. Nu există să pot și nici nu vreau să pot.

Apoi, mai petrec timp pe Skype cu diverși prieteni. Ne strângem câte 5-6 inși, uneori chiar mai mulți. Uneori, îmi spune Skype-ul că e prea mare grupul (*râde*), dar ne descurcăm noi cumva.

Eu stau doar câte o oră, apoi mă retrag, fac și alte lucruri. Uneori, dacă mă trezesc prea de dimineață,

mă mai și culc încă o dată. Trăiesc pasional, știu (*râde puternic*).

Cel mai mult mă ajută soția mea.

Ce anume vă ajută cel mai mult să vă coordonați în spațiu?

Altădată, când se putea, chiar mergeam prin Buzău singur și puteam, pentru că, din fericire, mai vedeam puțin. Apoi vederea m-a lăsat definitiv, încet-încet. Dar nu mi-am făcut niciodată probleme, pentru că soția mea a fost alături de mine întotdeauna.

Ce experiențe interesante legate de orientarea în spațiu vă aduceți aminte?

Când încă mai vedeam cât de cât, am mers cu bicicleta. Aveam pe cineva în fața mea, e adevărat, și preferam să merg cu biciclete de damă, nu cu cele cu cadru, care mă încurcau, dar nu mi s-a părut ceva complicat; nici nu m-am gândit la așa ceva. Mi s-a mai întâmplat de câteva ori să și dau peste cineva - nimic grav! -, dar în general conduceam fără probleme, mai ales dacă era strada liberă, ca atunci când eram copil.

Am urcat pe munte, am mers de câteva ori și cu telecabina. Cei din jur îmi mai spuneau că le e frică de înălțime, eu nu aveam nimic, bineînțeles.

Ați și călătorit de-a lungul timpului?

Desigur. Prin anii `90, am fost în Olanda, nici nu visam vreodată. Am stat 7 zile acolo, am vrut să și

> **Este absolut obligatoriu să știu de unde să îmi iau fiecare lucru.”**

rămân, vorbisem mai mult cu niște belgieni și am vrut să nu mă mai întorc acasă. Voiam să simt că sunt cu adevărat liber, voiam să mă desfășor. Dar știam că acasă mă așteaptă și băiatul meu, și fata mea, așa că nu puteam să nu mă întorc.

Am fost de mai multe ori și în Belgia, în Canada, de Spania nu mai vorbesc - pentru că aici stau copiii mei în prezent.

În Canada am cântat, am fost 5 zile pentru spectacole și am ajuns la Calgary, la Edmonton, la Montreal și la Toronto. Am o amintire dragă mie chiar de la Cascada Niagara, când am simțit zgomotul acela teribil pe care îl făcea apa și când niște picături din cascadă au ajuns până la mine, direct pe nas m-au stropit (*râde*).

Ați simțit vreodată niște diferențe pregnante între România și celelalte țări?

Da, sigur. Deși atât timp cât nu prea le vezi, e mai greu să îți dai seama chiar de toate.

Cum se aude lumea pentru dumneavoastră? Aveți vreun moment de care vă aduceți aminte, în care ați perceput spațiul înconjurător în vreun fel special?

Da. Anul trecut, când am ajuns pe scenă la Târgu Mureș, în momentul în care trebuia să încep să cânt, clopotul de la cetate a bătut ora 6. Fix atunci, eu cântam o piesă care se numește „Imn către Domnul” și spuneam „La necaz, la bucurie,/ Noi rostim cu drag mereu/ Slavă ție, Slavă ție,/ Domnul nostru Dumnezeu.” Și în momentul acela, clopotul de la cetate bătea. A fost o chestie pentru care nu am cuvinte. Eram dus în altă lume, așa mă simțeam.

Cum ați resimțit dumneavoastră contextul pandemiei?

Eu nu prea am resimțit schimbările, mai ales că în general eu ies destul de rar. Soția e cea care se duce și face tot felul de cumpărături, se mișcă pe unde vrea, eu nu prea fac asta, mai ales că îmi este și puțin teamă. Dar înțeleg că județul Prahova este chiar foarte afectat.

Le doresc tuturor oamenilor numai bine și sănătate; bucurii - atât cât se poate, că în viață mai sunt și necazuri. Dar de principiu, ne rugăm la Dumnezeu măcar sănătatea să ne-o dea așa cum ne dorim.

În final, ce ar trebui să știe o persoană tipică despre un nevăzător? Care sunt primele lucruri pe care credeți că ar trebui să le știe cineva?

Cred că cel mai important lucru este să nu se creadă despre nevăzători că sunt neapărat cei mai buni, cei mai nu știu cum. Suntem oameni la fel ca toți ceilalți, cu ale noastre rele sau bune.

#MEANINGFULINTERIORS

CAPUCINE GROS

Are un ***background* multicultural**, s-a născut în Elveția, a copilărit în SUA, Franța și China, dar **și-a dorit foarte mult să locuiască în România** în cele din urmă. Are o **pasiune deosebită pentru hărți** și îi place ca, prin arta sa, să pună sub semnul întrebării **granițe și povești** pe care avem tendința să le considerăm **fixe**.
Este vorba despre **Capucine Gros, artist de renume internațional** și, în prezent, Artistic Director pentru unul dintre cele mai mari evenimente de la noi, care adună an de an un *line-up* impresionant de speakeri din toate colțurile lumii, **Unfinished Festival**.
Capucine ne-a povestit cu generozitate despre **ce o face să se simtă acasă în București**, ce locuri i-au rămas în minte și în suflet dintre toate în care a călătorit de-a lungul timpului, **unde s-a simțit ultima dată în siguranță**, ce dă sens unui spațiu pentru ea și ce obiecte poartă la ea oriunde s-ar duce.

Sursă foto:
www.capucinegros.com

Capucine, întâi și-ntâi, cum a fost copilăria ta, printre atâtea locuri în care ai trăit și pe continente atât de diferite?

M-am născut în Elveția, dar am stat acolo un singur an. Apoi am locuit o perioadă în SUA, dar nu-mi aduc aminte mare lucru, eram prea mică. Când aveam 4 ani, am ajuns în Franța, de unde provine familia mea. Am rămas aici până în adolescență, apoi m-am mutat în China, la 15 ani.

Cred că cel mai mare impact, când faci trecerea de la o țară europeană spre o țară cum e China, este numărul oamenilor. Eu am locuit mai exact în Shanghai, unde populația este de vreo 24 de milioane de oameni, ceea ce înseamnă aproape jumătate din populația Franței sau toată populația României - adunată într-un singur oraș.

Asta vine la pachet cu o percepție diferită a celuilalt, a spațiilor comune, inclusiv a spațiului personal. Ca urmare, cred că aici mi-am și format mult mai conștient interesul față de geografie și istorie. De exemplu, China înseamnă „țara din mijloc". Dar ideea este că „mijlocul" este oriunde ești și tu, așa că nu există practic un centru propriu-zis, ci fiecare dintre noi și-l creează.

Aici am văzut și cealaltă parte a puzzle-ului. În Franța, la școală - învățasem ceva, iar în China, îmi dădeam seama că erau atât de multe piese despre care nu știusem până atunci. Așa că asta e și o lecție pe care mi-am luat-o - despre cât de mare e lumea până la urmă și că există perspective multiple asupra aceluiași lucru, nu doar un adevăr absolut.

Ai observat și vreo relație specială pe care o au chinezii cu spațiul și cu designul interior?

Sigur că da. E dificil să generalizez - mai ales pentru că există și o pătură înstărită a Chinei, care are acces la un spațiu personal mult mai bine delimitat.

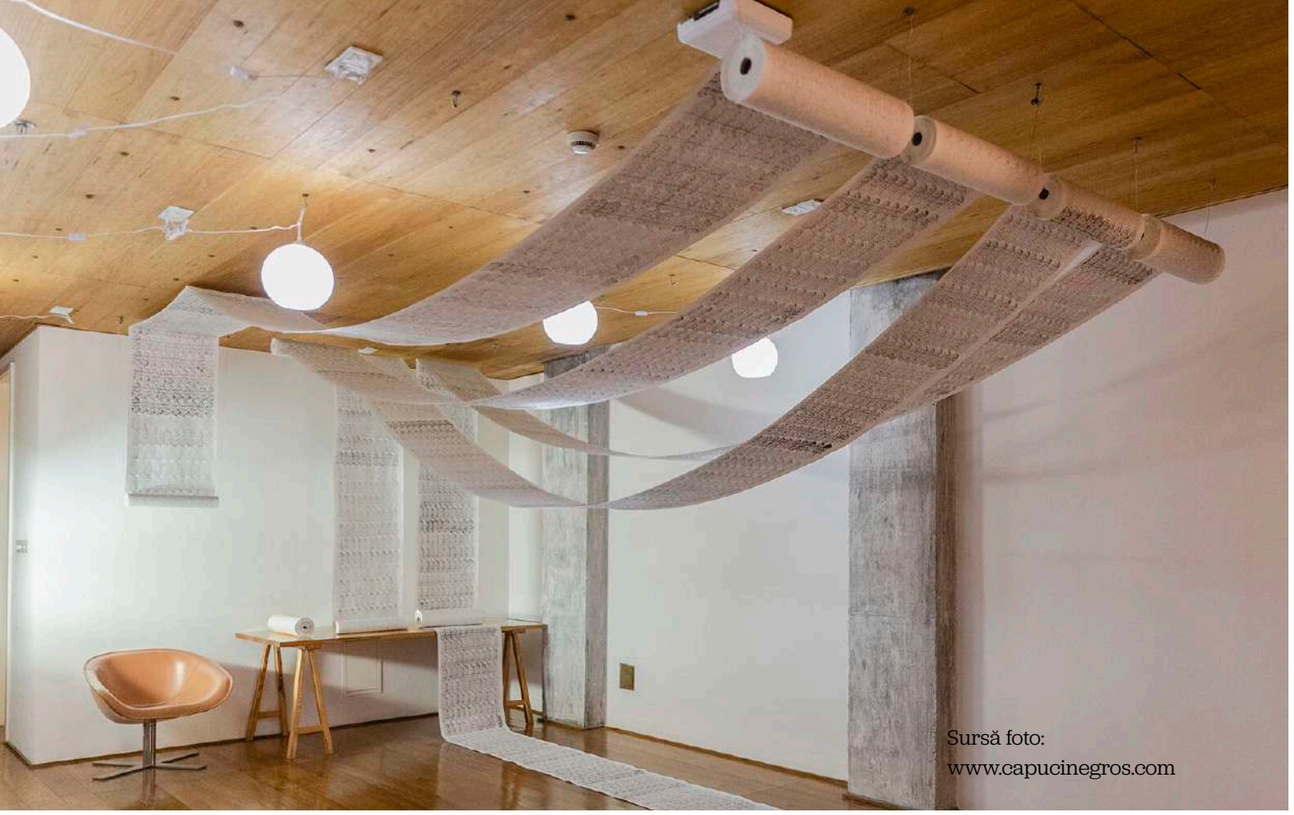
Dar majoritatea oamenilor se raportează foarte diferit la spațiu față de cum suntem noi obișnuiți, tocmai pentru că e atât de restrâns.

“Nu văd interiorul ca pe un refugiu, ci ca pe un punct de unde pot să privesc lumea. Spațiile ne transformă și noi transformăm spațiile la rândul nostru.”

Așa ajungi să vezi contraste foarte mari, la fel cum a fost în cazul meu - în primul an când am ajuns în China, locuiam într-o clădire nouă, dar vizavi stăteau mai multe familii într-o singură locuință și împărțeau totul: inclusiv pentru ocuparea patului făceau cu rândul.

Spațiul public devine spațiu personal și viceversa. La ei, totul se schimbă oricum cu o viteză incredibilă, gradul lor de dezvoltare este extraordinar.

Apoi, desigur, mai sunt și principiile Feng Shui, despre care nu aș putea să spun că sunt folosite de absolut toată lumea, dar sunt cu siguranță mult mai populare decât în Europa. În China, oamenii se bazează mult mai mult pe simțuri, vorbesc despre energii, despre cum ne influențează ele, le raportează la punctele

Sursă foto:
www.capucinegros.com

“De-asta m-am orientat către artă, e felul meu de a procesa și de a mă raporta la lumea exterioară.”

cardinale și la spațiu etc. Poate că, în România, sunteți mai familiarizați cu aspectul ăsta - din ce îmi dau seama, aici oamenii se raportează mai puternic la emoții și simțuri atunci când iau decizii.

Pentru locurile din care proveneam eu, asta era o noutate. În Franța și în SUA, totul e foarte cartezian și strict. Nu spui niciodată „simt sau intuiesc că e mai bine așa”, întotdeauna trebuie să ai o argumentare logică și rațională pe care te bazezi.

Care a fost relația ta personală cu spațiul și cu locuința din Shanghai? Ce-ți aduci aminte despre locul respectiv?

Am locuit într-un apartament, iar lucrul care mi-a plăcut cel mai mult la el era localizarea lui, care-mi dădea o perspectivă de ansamblu asupra întregii zone.

Încă de dinainte de China, ideea asta de a fi undeva mai sus decât restul clădirilor din jur îmi plăcea foarte mult. Am stat o perioadă în Lyon, unde am făcut multe expediții (*hiking*) și cred că atunci când ești puțin deasupra tuturor, ai o anumită perspectivă, poți să vezi mult mai clar lucrurile. De-asta am o ușoară senzație de claustrofobie când sunt într-un spațiu închis, care nu comunică deloc cu exteriorul.

Și de-asta apartamentul în care am stat în China mi-a plăcut atât de mult; inclusiv faptul că era agitație non-stop și oamenii erau activi și se plimbau pe străzi chiar și la 3 noaptea îmi plăcea.

Cum anume s-au născut pasiunea și înclinația ta pentru artă?

M-am zbătut destul de mult să fac o alegere fermă în privința carierei mele. De fapt, eram interesată de foarte multe lucruri în același timp: îmi plăceau limbile străine, îmi plăcea și să scriu, eram pasionată de geografie și istorie și pur și simplu îmi era foarte greu să aleg o singură direcție.

Ceea ce am găsit în artă și nicăieri în altă parte a fost tocmai libertatea de a le face pe toate, de a le aduce la aceeași masă. Dacă stau bine să mă gândesc, cred că ideea de a mă îndrepta spre artă a fost chiar felul meu de a nu alege.

Suntem parcă forțați să ne alegem un singur drum profesional, când de fapt lumea e atât de mare și posibilitățile sunt infinite, încât e dificil să te limitezi. De-asta m-am orientat către artă, e felul meu de a procesa și de a mă raporta la lumea exterioară.

Ce anume te inspiră atunci când creezi?

Totul. Dacă ar fi să definesc, aș spune că lucrurile care mă neliniștesc sau pe care le simt nerezolvate - sunt cele care mă inspiră cel mai mult; granițele, limitele, toate conceptele astea care, de fapt, ne afectează existența în fiecare zi, chiar dacă ne place sau nu, chiar dacă vedem asta sau nu.

Și e vorba în general de constructe ale oamenilor, nu de lucruri care „așa sunt” și așa ne-au fost date, ceea ce e cu atât mai interesant de urmărit, când îți dai seama că poate de-asta ajungi să rămâi blocat într-un anumit loc sau de asta depinde dacă primești un pașaport sau nu.

Îmi place foarte mult că arta îmi dă libertatea de a mă folosi de extrem de multe medii și instrumente - pictură, muzică, spațialitate etc. - ca să explorez realitatea înconjurătoare.

Cum anume s-a născut interesul tău pentru hărți și geografie?

Cred că e vorba de o combinație de factori. Cu siguranță, faptul că am făcut *hiking* a cântărit destul de greu. De la o vârstă foarte fragedă, am fost în tot felul de expediții alături de familie sau prieteni. Și, bineînțeles, pe atunci nu aveam

“M-am trezit că îmi place foarte mult Bucureștiul.”

un *smartphone* cu *GPS*, așa că ne bazam foarte mult pe hărți.

De asemenea, ambii mei bunici au lucrat cu hărțile. Unul dintre ei era în domeniul militar și își desena propriile hărți. Iar celălalt era pilot și folosea mereu hărți, avea o colecție întreagă foarte bine organizată.

Apoi, tot mutându-mă, obișnuiam să țin jurnale cu detalii despre spațiile și locurile prin care ajungeam.

Mi-a luat ceva timp până am început să corelez interesul ăsta cu munca mea ca artist, dar, când am făcut legătura, totul a căpătat dintr-o dată un alt sens.

Sursă foto:
www.capucinegros.com

Cum ai ajuns în România?

Am vizitat pentru prima dată România acum vreo 12 ani, pentru că una dintre cele mai bune prietene ale mele din SUA este românică și e din Baia Mare. Așa că mai întâi am fost în orașul ei.

În București nu am ajuns propriu-zis până nu am primit invitația să fiu *speaker* la festivalul Unfinished, adică acum 4 ani.
Știam deja, la vremea respectivă, că voiam să plec din SUA și din New York. Nu știam exact și încotro, dar un lucru a dus la altul și m-am trezit că îmi place foarte mult Bucureștiul. Ba chiar îmi aduce aminte de perioada mea din China.

Ce îmi place cel mai mult aici e contrastul: sunt atât de multe spații libere, dar pline de potențial, versus New York-ul, unde fiecare centimetru e folosit la maximum și nu mai e loc pentru niciun strop de creativitate. Totul e eficientizat până la sânge, în timp ce aici găsești spații abandonate sau goale și simți că e mult loc de creștere și dezvoltare.

Mă atrage foarte mult și cultura hibridă: faptul că poți să ieși, să mergi într-o cafenea, să te bucuri de viață pur și simplu. În SUA, nu aveai parte nici măcar de un concediu așa cum trebuie, nu prea aveai dreptul la viață sau spațiu personal.

Mai apreciez foarte mult și stilul ăsta - pe care l-am întâlnit și în cazul asiaticilor - de „o să găsim o soluție, rezolvăm, facem cumva să fie bine". Lucrez cu mulți oameni

“Poți să înveți foarte multe despre oameni, despre cultura din care provine cineva doar uitându-te la bucătărie.”

care au mentalitatea asta și mă bucură foarte tare.

Ai observat ceva anume și legat de relația pe care o au românii cu spațiul lor?

Știu că România e pe primul loc în UE la capitolul număr de proprietari - oameni care dețin o proprietate -, ceea ce mi se pare foarte interesant.

Am mai observat numărul ridicat de balcoane, ceea ce e fascinanat pentru mine, în condițiile în care te-ai aștepta, poate, ca lucrurile să stea fix pe dos. Tocmai România, cu istoricul politic și cultural al comunismului, cu paranoia generalizată din cauza asta, are totuși clădiri cu multe balcoane, deci cu o deschidere și conexiune mare față de mediul exterior, ceea ce îmi place foarte mult.

Chiar dacă sunt mai mici, chiar dacă unele sunt de mărimea unui scaun și atât, ele există aproape peste tot și sunt mereu cumva diferite, chiar dacă par la fel.

Ai și vreun loc preferat aici în România? Dar în București?

Nu am apucat să vizitez încă suficient de multe locuri în România încât să spun că am un favorit, dar îmi place mult zona din jurul Brașovului.

Îmi mai place faptul că, în București, mă simt aproape și de munte, și de mare, totul e aproape și asta mi se pare minunat.

Iubesc că sunt atât de multe spații în aer liber în București. Mai ales acum, în contextul pandemiei, mi se pare foarte util că poți să găsești o terasă cam peste tot.

Și-mi mai plac locurile care nu sunt chiar la vedere, care sunt cumva ferite. Am descoperit multe restaurante și curți despre care nici nu ai fi știut că sunt acolo, din afară. Cred că asta ține mult și de planul orașului, pentru că, în SUA, totul e simetric și nu mai e nicio surpriză nicăieri.

Aici străzile nu sunt în linie dreaptă, au locuri ascunse și e mereu un element de surpriză. Poți să te plimbi în același cartier de mai multe ori și tot să mai descoperi ceva ce nu observasei înainte.

Unul dintre proiectele tale artistice este *A Brief Introduction to the World through Recipes*. Ai descoperit și România printr-o rețetă sau un fel anume de mâncare?

Sursă foto:
www.capucinegros.com

Aș zice că e tot un proiect despre spațiu într-un fel sau altul, nu doar despre mâncare. Răspunsul scurt este că nu mi-am ales încă o rețetă anume pentru România, deși am descoperit și îmi plac atât de multe.

Dar proiectul acesta este mai degrabă unul antropologic, pentru că mâncarea și conexiunile care se creează în jurul hranei sunt universale. De exemplu, în Serbia, nu reușeam să comunic deloc cu o localnică, nu vorbea nici engleză, nici franceză, dar tot am avut o conexiune foarte bună, pentru că am gătit împreună și am împărtășit acest limbaj universal al mâncării și, de asemenea, am împărțit intimitatea aceleiași bucătării.

Să descoperi bucătăria cuiva - și, foarte interesant pentru mine, bucătăria de vară, de afară, care nu există în SUA sau Franța - e un gest foarte personal. Poți să înveți

“Spațiile ne transformă și noi transformăm spațiile.”

foarte multe despre oameni, despre cultura din care provine cineva doar uitându-te la bucătărie, unde de obicei doar oaspeții de încredere sunt primiți și unde există tot felul de demarcări în funcție de gen.

Crezi că există o relație anume între geografia interioară și cea exterioară a unei persoane? Cum sunt legate cele două, din punctul tău de vedere?

Sută la sută - da. Cred că suntem produsul stimulilor din jurul nostru: ce citim, ce auzim, spațiul în care ne trăim viețile, totul are un impact asupra noastră.

În același timp, cred că avem și o mare putere să influențăm realitatea. De exemplu, la Unfinished, ne ghidăm foarte mult după cuvintele lui Buckminster Fuller: „Nu schimbi niciodată lucrurile luptându-te cu realitatea existentă. Ca să schimbi ceva, construiește un nou model, care să facă modelul vechi - inutil.” Buckminster Fuller a fost, de fapt, inventatorului domului geodezic, concept cu care a venit, pentru că voia să scape de liniile drepte și de unghiurile perfect geometrice. Spunea el că ideea de linii drepte nu se găsește în natură și că asta ne forțează de fapt să gândim mult mai rigid și fix.

Cred că e, până la urmă, de datoria noastră să ne construim spațiile în așa fel încât ele să ne facă mai buni, să ne ajute să evoluăm. E foarte interesant de observat, de fapt, cum ne comportăm diferit și ce obiceiuri diverse avem, în funcție de tot felul de factori: avem un alt stil de viață dacă locuim într-un apartament în mijlocul orașului versus dacă trăim într-o suburbie, într-un complex rezidențial. Asta determină dacă ne deplasăm cu bicicleta sau dacă luăm mașina, dacă alegem metroul sau autobuzul, deci dacă ajungem să ne izolăm sau, dimpotrivă, dacă facem baie de mulțime în fiecare zi.
Spațiile ne transformă și noi transformăm spațiile. E un ciclu nesfârșit.

Pentru că ai călătorit atât de mult de-a lungul timpului și pentru că ai fost constant în mișcare, ai avut timp să te atașezi de vreun loc anume? Care a fost acesta și ce anume era special la el?

Da, de fapt au fost mai multe locuri pe care le-am numit „acasă”. Unul dintre cele mai importante pentru mine a fost în Harlem, New York; e și locul în care am stat cel mai mult - un apartament micuț, de unde aveam o panoramă asupra întregului oraș și cred că locul ăsta era atât de special pentru că a fost o adevărată luptă să îl obțin. Cred că sensul unui spațiu vine foarte mult din toată experiența ta personală cu el, în acest caz - mi-am dorit foarte tare să locuiesc în acel apartament.

A fost și primul loc în care am stat complet singură și a ajuns să-mi fie și spațiu de relaxare, dar și de lucru. Îmi aduc aminte că aveam un tablou imens deasupra patului, rezultatul unui proiect de 10 ani la care am lucrat, că aveam o bucătărie foarte mică, maximum 3 oameni puteau să stea în picioare în ea, dar fiecare cameră avea un rol și o utilitate anume pentru mine.

Acum, când locuiesc în București, am un nou spațiu care mi-a devenit „acasă”. Am obiceiul de a-mi uita lucruri în casele altor oameni unde ajung, nu am avut niciodată absolut toate lucrurile într-un singur loc și abia acum am reușit, pentru prima dată în viața mea, să aduc totul la București. Și știu că „acasă” nu este atât de mult despre spațiu, cât despre obiectele din el - mobila de la bunicii mei sau de la alți membri ai familiei, toată istoria de care sunt încărcate aceste obiecte.

> “Știu că ‘acasă’ nu este atât de mult despre spațiu, cât despre obiectele din el.”

Apropo de obiecte, care sunt lucrurile pe care le-ai purtat cu tine oriunde te-ai dus?

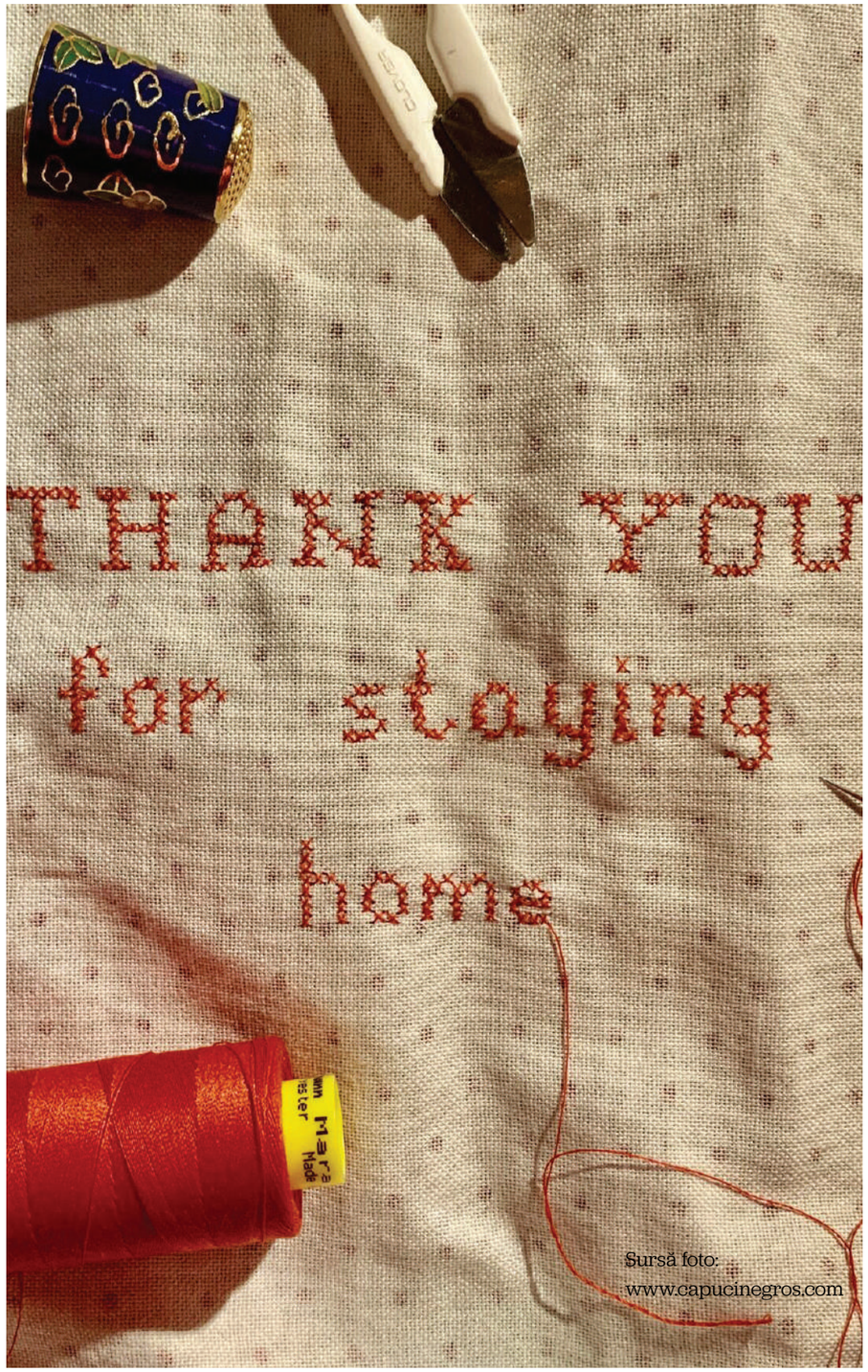
Întotdeauna am cu mine un caiet de schițe. Chiar și atunci când eram foarte foarte mică, aveam mereu caiete pe care le purtam cu mine peste tot și le-am păstrat, am un raft întreg cu ele acum.

La fel, cărțile sunt foarte importante pentru mine, ceea ce uneori poate să fie un coșmar. Îmi place la nebunie să cumpăr cărți, dar întotdeauna ele devin cel mai dificil lucru de cărat atunci când mă mut dintr-o parte într-alta.

Ai vreo preferință când te gândești la spațiul ideal în care ți-ar plăcea să locuiești? Ce înseamnă pentru tine un spațiu cu sens? Cum arată el?

Cel mai important lucru pentru mine e deschiderea față de exterior. Dacă nu există măcar o fereastră mare sau orice fel de legătură cu exteriorul, nici nu pot să stau undeva.

Nu văd interiorul ca pe un refugiu, ci ca pe un punct de unde pot să văd lumea. Nu vreau să fiu ascunsă, vreau să știu ce se întâmplă în jurul meu. Îmi mai place și să fie un loc cât de cât la înălțime sau mai sus față de restul spațiului.

Sursă foto: www.capucinegros.com

> “Nu văd interiorul ca pe un refugiu, ci ca pe un punct de unde pot să văd lumea.”

Ca oameni, nu cred că suntem făcuți să stăm tot timpul în interior, am evoluat ca să ne mișcăm și să fim în lume. Ne-am făcut adăpost ca să ne protejăm, ca o activitate suplimentară. Și-așa modul în care arată viețile noastre acum ne forțează să stăm prea mult înăuntru.

Cum a fost perioada de carantină pentru tine? Cum ți-ai petrecut timpul în interior?

Nu sunt chiar exemplul cel mai bun, pentru că eu am stat acasă doar o săptămână în perioada de carantină. Mi-am mutat lucrurile pe balcon și am lucrat de-acolo tot timpul ăsta.

Dar am petrecut mult mai mult timp chiar pe teren, pentru că am primit autorizația de a merge prin spitale și de a documenta ce se întâmplă la fața locului.

Un lucru bun însă a fost că m-am simțit foarte productivă, a fost liniște și am putut să lucrez fără presiune. Cred că artiștii apreciază și caută destul de mult singurătatea - sau cel puțin mie mi se întâmplă asta destul de des -, ceea ce e foarte bine pe termen scurt, dar pe termen lung cred că e foarte periculos să pierzi legătura cu restul lumii.

Acum, în contextul pandemiei, e mult mai dificil să fim realmente conectați unii la ceilalți doar online, la un nivel care să conteze cu adevărat și care să ne implice profund. Sper ca situația asta să nu mai dureze foarte mult, pentru că lipsa acestei conexiuni mi se pare că ne afectează destul de tare.

Cum a fost experiența de a lucra la Unfinished, care s-a desfășurat online de data asta?

În primul rând, nu ne-am propus să replicăm experiența offline, pentru că ne-am dat seama că asta e absolut imposibil, ci ne-am zis din start să facem ceva nou. Ne-am întrebat - ce fel de spații sau ce fel de conexiuni am putea face digital și care n-ar putea exista offline?

De la asta am pornit când am gândit platforma pe care a fost găzduit festivalul. Întreg evenimentul a fost conceput în jurul ideii de muzeu, cu o hartă ca interfață principală, cu multe contexte în care te poți întâlni cu ceilalți, poți să-ți bei cafeaua cu ei etc.

A fost o experiență foarte interesantă, nu știu dacă cineva a mai făcut asta vreodată online în România (sau chiar în Europa).

Tema de anul acesta a festivalului a fost „Încredere” (”Trust”). Cine este, pentru tine, persoana cea mai de încredere din toată lumea?

Nu am o persoană anume. Mai degrabă atitudinea care îmi dă

cea mai mare încredere e cea care recunoaște că nu există o soluție universală pentru orice. Nu există un singur centru al lumii, un singur expert, o singură versiune a realității, ci fiecare are o bucată din puzzle și înțelepciunea provine din faptul că știi pe cine să apelezi când ai nevoie de informații pe un domeniu sau altul. Iar asta înseamnă să ne cunoaștem foarte bine și limitările.

> **Dar cel mai sigur loc din lume pentru tine?**

Este acest sat din Alpi, pe nume La Clusaz, care e pur și simplu minunat și pe timp de vară, și pe timp de iarnă. Străbunicii mei au o casă acolo, care a devenit destinația mea de vacanță și care e, de fapt, împărțită pe rând cu toți membrii familiei mele foarte numeroase.

Pentru mine, locul ăsta e cel mai sigur, pentru că, indiferent ce anume s-a întâmplat sau s-a schimbat în mediul extern, satul ăsta a rămas un simbol al stabilității și asta e foarte reconfortant pentru mine.

> **Ce proiecte sunt încă neterminate ("unfinished") pentru tine?**

Cred că întrebarea cea mai potrivită, în cazul meu, e „Ce proiect am reușit să termin deja?" (*râde*).

Sunt foarte multe pe care nici nu le-am început încă, nici nu se mai pune problema de terminat - proiecte autobiografice pe care vreau să le documentez pe tot parcursul vieții.

Chiar și atunci când finalizez ceva - de exemplu, am aceste

E totul în mintea noastră, până la urmă, dacă ne adaptăm unui spațiu sau nu."

performance-uri care durează un an întreg -, mă gândesc imediat după: „ah, în 10 ani o să mai fac unul, pentru că am învățat atâtea lucruri și vreau să pot să le aplic data viitoare."

> **Care este cea mai mare lecție pe care crezi că ai învățat-o călătorind atât de mult și raportându-te la spațiu din atât de multe perspective?**

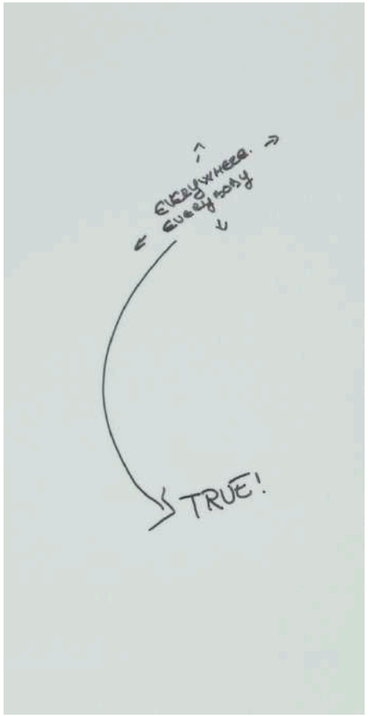
Cred că ceea ce simt că s-a schimbat cel mai mult este capacitatea mea de adaptare. Nu știu dacă e totul datorat numai faptului că am călătorit, ci și experienței pe care am acumulat-o între timp.

De exemplu, unul dintre unchii mei a fost artist. Casa lui era ca o peșteră plină de artă și obiecte de tot felul, care mai de care mai stranii. Am și făcut la un moment dat un proiect web documentând locuința lui, care semăna cu un muzeu viu.

La început, când îl vizitam, mă simteam puțin inconfortabil. Când vezi un spațiu ca al lui, te gândești numai la cât de complicat este să faci ordine acolo, la cât de mult praf este, la tot haosul respectiv. Dar mai târziu, mi-am dat seama că nu e vorba despre „bun" sau „rău", ci doar despre un spațiu diferit, un univers care lui i se potrivea și care pe el îl făcea să se simtă bine.

Din acel moment, m-am uitat complet altfel la locuința lui și am ajuns chiar să o îndrăgesc și să aștept cu bucurie să mă duc acolo.

E totul în mintea noastră, până la urmă, dacă ne adaptăm unui spațiu sau nu. Eu nu m-am mai simțit niciodată inconfortabil într-un spațiu după experiența respectivă, întotdeauna am făcut într-un fel încât să fie bine. Asta a fost lecția mea despre adaptare pe care mi-a dat-o relația cu spațiul.

Mijlocul este oriunde ești și tu, așa că nu există practic un centru propriu-zis, ci fiecare dintre noi și-l creează."

Sursă foto:
www.capucinegros.com

#MEANINGFULINTERIORS

RADU NEGULESCU

Radu Negulescu a fost pasionat de mic atât de tehnologie, cât și de modul în care funcționează lumea și sistemele sociale.

Undeva la intersecția pasiunilor lui s-a născut compania de IT **Trencadis**, precum și multe alte businessuri, inițiative și demersuri în care a fost implicat de-a lungul carierei sale: de la binecunoscuta campanie prezidențială care l-a adus câștigător pe Klaus Iohannis în 2014 până la mult mai recenta inovație în materie de tehnologie, **[FLOW] OS**, ce revoluționează deja modul în care interacționăm online, fiind platforma dinamică pe care a rulat cu succes **festivalul *Unfinished*** de anul acesta.

În propriile lui cuvinte, se descrie ca **un designer de *user experience***. Iar asta înseamnă că este foarte conștient și atent la modul în care sunt organizate lucrurile în spațiu, la cum **designul bun și cu sens înseamnă fluiditate, coerență, *input* de calitate**. Despre toate acestea am vorbit pe larg cu Radu Negulescu în interviul următor.

“Există o legătură între felul în care un spațiu ajunge să fie ocupat și particularitățile culturale ale celor care ocupă spațiul respectiv.”

Radu Negulescu,
fondator Trencadis & [FLOW] OS

Cel mai recent produs digital pe care l-ai creat împreună cu echipa ta este, în esență, tot un discurs despre spațiu și design – platforma folosită pentru găzduirea festivalului *Unfinished* de anul acesta. Cum a apărut acest nou model și cum l-ați gândit?

În spatele a ceea ce s-a întâmplat la *Unfinished* anul acesta stă o platformă pe nume [FLOW] OS, care este și noul start-up în care sunt implicat de 6 luni.

Platforma nu a fost făcută neapărat pentru evenimente. A fost o întâmplare să ne intersectăm cu cei de la *Unfinished*, care aveau nevoie de o soluție tehnică pentru mutarea experienței în online.

Dar [FLOW] OS este o soluție de mult mai largă adresabilitate și utilitate. E un instrument de management de modelare și execuție a interacțiunilor umane, oricare ar fi tipul acestor interacțiuni. Cu ajutorul lui, poți construi experiențe de interacțiune online, așa cum ne-am confirmat cu succes în cazul *Unfinished*.

Ce v-ați propus să faceți mai departe cu [FLOW] OS? Unde vreți să ajungeți?

Scopul nostru este să creștem exponențial calitatea cooperării umane prin tehnologie. Din punctul nostru de vedere, există niște probleme fundamentale cu felul în care este concepută și folosită tehnologia astăzi; au avut loc foarte multe progrese, dar în ce privește cooperarea, colaborarea propriu-zisă, încă ne facem greu și dezorganizat treaba prin tehnologie.

Pornind de la premisa asta, ce am făcut noi a fost să dezvoltăm un model teoretic și conceptual care explică printr-o mecanică proprie felul în care se produce colaborarea dintre indivizi. [FLOW] OS creează de fapt niște spații personalizate contextual, în funcție de nevoile unui grup de oameni. Creează niște ecosisteme personalizate de interacțiune ordonate informațional, care să organizeze haosul pe care îl resimțim acum, când folosim „n” tool-uri ca să ne facem treaba, și să îi ajute pe oameni să se bucure de experiența online într-un mod mult mai coerent decât platformele standard utilizate în prezent.

Ambițiile noastre sunt foarte mari cu proiectul ăsta - îl vedem un *start-up* de talie globală, care ne așteptăm să crească foarte mult anul viitor.

Ești un om foarte conectat și implicat în viața ta profesională și în ceea ce faci zi de zi. Ce anume te motivează?

Sunt foarte determinat și obsedat de ceea ce fac. Din afară, pare că sunt extrem de ocupat, dar eu doar mi-am investit tot timpul în direcția care mă pasionează. Practic, fac non-stop ce-mi place.

Cum ai descoperit tehnologia și pasiunea ta pentru tehnologie?

Am descoperit-o de mic, cred că înainte să am 10 ani. Am interacționat cu niște HC-uri (n.a. home computer), niște calculatoare vechi ca generație care erau la modă prin anii `90 și în care nu puteai să faci mare lucru de fapt, decât să execuți niște comenzi foarte simple. Dar m-au fascinat încă din prima clipă.

Plus că eu nu sunt un om de tehnologie în adevăratul sens al cuvântului: nu mă fascinează programarea, de exemplu, la fel cum nu mă fascinează tehnologia doar de dragul tehnologiei. Am mai degrabă o preocupare fundamentală să înțeleg cum funcționează oamenii în general, am o pasiune pentru cum se propagă fluxul informației în natură. De la 14-15 ani au început să mă preocupe toate astea: de ce se întâmplă lucrurile așa cum se întâmplă? De ce știm despre anumite lucruri că sunt într-un fel și cum ajung ele să fie în felul respectiv? De ce oamenii le adoptă la nivel de concepte, de ce se propagă în societate? Asta mă interesează mai mult decât tehnologia în sine.

Interesul meu este, de fapt, la intersecția dintre tehnologie - pe care m-am bucurat să o înțeleg cu ușurință - și modul meu de a observa ce se întâmplă în societate. Iar în timp, mi-am dat seama că, prin business, poți să înveți foarte mult despre cum funcționează lumea în general. A face business și mai ales a face antreprenoriat este un mijloc prin care poți să tragi foarte multe concluzii empirice despre cum merg lucrurile în plan mai larg.

Așa că am legat și intersectat toate aceste preocupări și am ajuns să fac business în tehnologie. Dar ad litteram, eu nu sunt un om de tehnologie - nici nu știu programare (*râde*). La bază, aș putea spune că sunt mai mult un designer de *user experience* decât un programator.

Când ai ajuns să pui pe picioare primul business?

Primul business organizat, adică unul în care a existat un ciclu de viață vizibil - l-am făcut înainte să împlinesc 14 ani, când am transformat un laborator de IT de la școală într-un Internet Café pe perioada verii. Aș zice că asta a fost prima experiență a mea de business, în care am avut clienți în mod ordonat, care m-au plătit, în care am avut la rândul meu costuri de susținut și în care am făcut primul profit.

Cu banii de acolo mi-am cumpărat o conectivitate foarte bună - mai ales că la vremea respectivă eram în perioada *dial-up-urilor* - și am început să fac CD-uri piratate.

Nici nu-mi dădeam eu seama ce însemna realmente „a pirata" la vremea respectivă.

Iar la 16 ani mi-am făcut prima companie adevărată, cu angajați, deși firma nu era pe numele meu, pentru că nu aveam voie legal să fac asta încă, așa că am făcut-o pe numele unor prieteni. La momentul respectiv am fondat o agenție de *web design*, cu care am dat faliment la 19 ani.

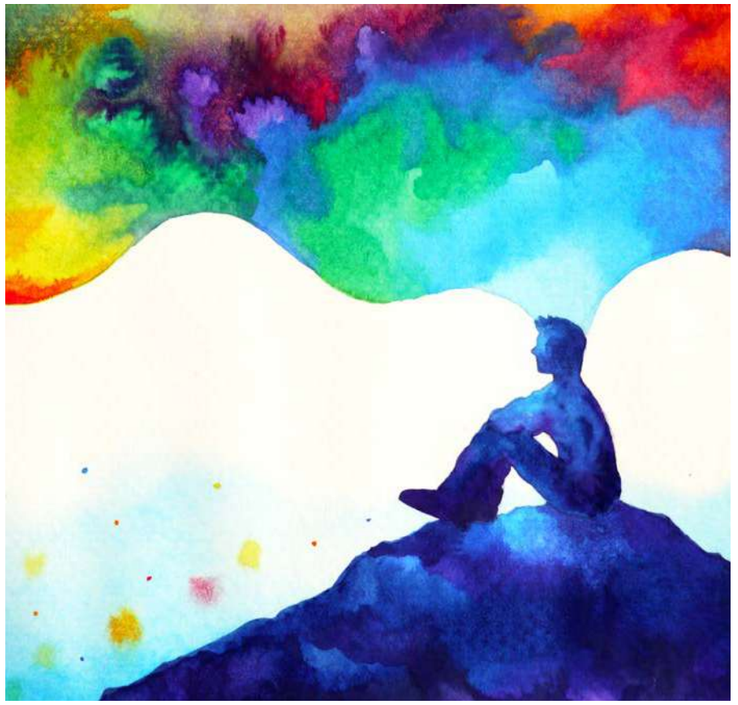
Și apoi mi-am făcut compania pe care o am și astăzi, Trencadis.

Știm că Trencadis are birouri în mai multe țări din multe colțuri ale lumii. Ai observat vreodată o raportare diferită pe care o au oamenii de acolo față de spațiu?

Așa e. Avem birouri în Africa, în Senegal - în Dakar mai exact; în Nigeria - în Abuja. Mai e un birou proaspăt deschis la New York, pe care nici nu am apucat să-l vizitez. Și un centru de operațiuni în Elveția.

Cred că există o legătură între felul în care un spațiu ajunge să fie ocupat și particularitățile culturale ale celor care ocupă spațiul respectiv. De exemplu, dacă mă raportez la Africa - Africa înseamnă haos, în orice manifestare culturală sau socială. Observi din capul locului că nu sunt preocupați deloc de ordine - în sensul de echilibru al populării spațiului -, versus ceea ce vezi în cultura occidentală. Cu cât o cultură este mai matură, începe să avanseze și în ceea ce privește raportarea la spațiu.

Ce poți să ne spui despre biroul actual al [FLOW] OS din România? Cum l-ai ales?

Mi s-a părut o casă foarte potrivită pentru un *start-up*. Un spațiu de birouri liniar, rectangular, sărac în orice fel de informație nu cred că este un spațiu care să favorizeze la maximum creativitatea.

Așa că eu mi-am găsit inspirația în spațiul ăsta. E, din punctul meu de vedere, una dintre cele mai interesante clădiri rezidențiale din București, asta însemnând și un standard ridicat pe care ni-l asumăm: ne desfășurăm activitatea dintr-un masterpiece arhitectural, nu putem să fim mai jos de atât.

Există niște spații interesante în el - și nu neapărat doar în interior, ci mă refer la curte, care este extraordinară, ai un anumit tip de deschidere pe care n-o ai în foarte multe clădiri din București. Curtea e cu fața la stradă, nu este ascunsă în spatele clădirii, deci ai o perspectivă unică asupra unei intersecții, dar în același timp tu ești în spatele gardului, deși vezi ce se întâmplă în exteriorul clădirii.

Sunt niște spații interesante și în interior, mai ales pentru că, fiind niște spații largi și înalte, sunt favorabile creativității, adică te simți liber să gândești.

Cum spuneam, cel mai important lucru pentru noi la [FLOW] OS este experiența utilizatorului. Așa că experiența asta înseamnă implicit design, iar casa din care ne desfășurăm activitatea favorizează acest tip de gândire.

Vorbești foarte mult despre o experiență bună pentru utilizator. Ce înseamnă asta pentru tine, de fapt?

O experiență bună pentru utilizator, din punctul meu de vedere, trebuie să fie în primul rând unitară, coerentă, fără disonanțe. Oamenii trebuie să se simtă ca și cum ar fi într-un mediu natural, să nu aibă bariere (adică prea multe *box-uri*, *triggere*, lucruri care îți distrag atenție).

În al doilea rând, e obligatoriu să fie o experiență intuitivă, în sensul în care oamenii trebuie să navigheze în cadrul sistemului într-un mod foarte natural, să ajungă în locul în care își doresc fără un proces cognitiv intens în spate.

Ce mai e foarte important pentru noi în cadrul unei experiențe de utilizator este contextualizarea acesteia. Oamenii să aibă la îndemână exact ceea ce au realmente nevoie în acel moment și nu doar ceea ce și-au imaginat cei care au conceput sistemul că le-ar trebui oamenilor respectivi. Fluiditatea și contextualizarea experienței mi se par și ele fundamentale.

Așa te raportezi și la spațiile fizice și la designul interior bine făcut?

În mod ideal, da.

Te-ai mutat temporar în casa care este și birou pentru [FLOW] OS. Cum faci delimitarea între spațiul personal și cel profesional?

“Îmi place ordinea occidentală în aceeași măsură în care îmi place haosul culturilor care sunt într-o etapă emergentă.”

Am ales să fac asta acum, pentru că proiectul este foarte intens. În ultimele 6 luni, 90% din timp mi l-am petrecut aici.

Nu recomand nimănui ceea ce fac eu, decât în situații de extremă necesitate, pentru că poți să pierzi contactul cu realitatea. E un exercițiu, e greu, nu e simplu deloc. Nu fac delimitarea dintre personal și profesional, însă asta am și intenționat și am căutat.
Pentru mine a fost o decizie foarte conștientă, dar pe care nu o recomand nimănui.

> **Cum te raportezi tu la spațiu în general? Ai vreun obicei sau vreun obiect la care ţii foarte mult?**

Am niște obiecte pe care le colecționez din călătorii, dar în general nu mă atașez emoțional de ele. Sunt un mare admirator al designului bine executat, îmi place să privesc obiecte bine făcute, fără să mă atașez de ceva în mod deosebit.

Ce e important pentru mine în spațiul în care muncesc, de exemplu, este să pot desena pe pereți, deși asta e o chestiune mai degrabă funcțională.

Ce mai fac este să închid mereu ușa în camera în care sunt, în special în birouri, pentru că am nevoie să mă scufund în spațiul respectiv, trebuie să fiu izolat de exterior. Chiar dacă sunt un om de business, așa cum m-ar descrie unii sau alții, mă văd mai mult în zona de creație și am nevoie de timpul și de spațiul meu pentru a putea să fac asta. Tocmai din acest motiv, am nevoie și de pereți pe care să desenez, și de spații mari în care să mă pot manifesta, dar și de izolare pe alocuri.

> **A existat vreodată pentru tine vreun spaţiu în care să nu te simţi în siguranţă?**

Nu. E adevărat că Africa este cel mai intens loc în care am simțit și trăit în profunzime societatea. Am participat inclusiv la un eveniment religios al lor, una dintre cele mai importante sărbători pe care o au în Senegal, nașterea lui Mahomed. Se ține în luna noiembrie, iar una dintre locațiile în care se sărbătorește este Tiwawan, un orășel foarte mic, cu doar câteva mii de locuitori în timpul anului.

Dar când se sărbătorește nașterea lui Mahomed, sunt dintr-o dată 3 milioane de oameni distribuiți pe un spațiu de mărimea Chiajnei și poate să fie copleșitor pentru un occidental să se afle în mijlocul atâtor oameni care nici nu te cunosc, nici nu te înțeleg, nici nu te văd ca fiind unul de-al lor.

Eu m-am simțit bine și mi-a plăcut energia lor, dar cred că oricine altcineva s-ar fi putut simți copleșit - și pe bună dreptate.

Privesc manifestarea socială ca pe un alt lucru pe care să îl studiez: mă uit la cum se plimbă oamenii, cum circulă, cum se manifestă, ce fac. Dintr-o perspectivă pur observatorică, îmi place foarte mult și mă simt confortabil. Chiar și cele mai grotești spații pe care le-am văzut vreodată dintr-o perspectivă socială, cum ar fi favelele din America de Sud, au fost o experiență foarte interesantă pentru mine.

Îmi place ordinea occidentală în aceeași măsură în care îmi place haosul culturilor care sunt într-o etapă emergentă. Fiecare are lucruri bune și lucruri mai puțin bune, lucruri pe care poți să le absorbi și să aibă sens - sau dimpotrivă.

> **Ce părere ai despre spaţiul nostru urban, despre București? Ai vreun loc favorit aici?**

La nivelul întregii țări, nu îmi place haosul cu care s-a construit. Am o obsesie pentru ordine, chiar și atunci când pare haos, pentru că de multe ori poți să găsești ***patternuri*** în el - ca în societățile despre care spuneam; la ele poți să vezi aceste elemente, să regăsești structuri comune.

Dar felul în care s-a construit în România ultimilor ani mă deranjează profund, mai ales pentru că este extrem de greu de corectat pe termen lung.

Altfel, îmi place clădirea în care avem biroul [FLOW] OS. Îmi place foarte mult stilul brâncovenesc și neo-brâncovenesc, din punct de vedere arhitectural. Îmi mai plac mult cartierele Cotroceni și Primăverii.

> **Cum a fost pentru tine perioada carantinei și cum ai resimţit pandemia? Ce schimbări a adus?**

Nu cred că există cineva care să nu fi resimțit fenomenul pandemiei la un nivel sau altul. În ce mă privește, l-am resimțit mai controlat, pentru că în momentul în care mi-am dat seama în luna februarie de ce se întâmplă în lume - fiind conectat și având parteneri peste tot -, mi-am anulat 75% dintre planurile pe care le aveam, în decurs de câteva zile.

După care am analizat progresia logică pe termen lung a fenomenului și mi-am reașezat toată strategia de business, care a produs și [FLOW] OS și care a ne-a ținut astăzi în viață cât se poate de elegant.

Pentru mine și pentru toate businessurile în care sunt implicat, am încercat să văd perioada asta ca pe o mare oportunitate, pentru că ea schimbă paradigme, foarte multe lucruri s-au modificat deja.

Altfel, mie mi se pare că ce a fost mai rău nici măcar nu a început. Cred că urmează multe fenomene mai dure decât ce am trăit până acum.

> **În activitatea ta, lucrezi cu foarte mulți oameni. Cum îi recrutezi, ce anume cauți la ei?**

Ca să simplific, o să folosesc o metaforă. În orice fel de companie sau inițiativă care implică grupuri de oameni, ”people can be bullets or barrels”.

Eu caut oameni care să aibă capacitatea de a crea. Caut oameni care să poată motiva echipe. Pun preț pe expertiză, dar mă interesează mult mai mult motivația, pasiunea. Expertiza se poate câștiga, pasiunea - e mai complicat să o dobândești. Mă interesează foarte mult și capacitatea de abstractizare - caut oameni care să aibă o gândire de tip lateral, nu liniar.

Caut lideri care să fie pasionați de ceea ce fac, oameni care să genereze la rândul lor și în jurul lor - alte echipe extrem de funcționale în raport cu ceea ce avem de făcut. Deci pasiune înainte de expertiză.

Trencadis

Fie că vorbim despre inovare în sectorul public sau despre susținerea performanței în afaceri, tehnologia utilizată trebuie să fie simplu de folosit și să raspundă perfect nevoilor clientului.

Aceleași principii care duc la beneficiile oferite de spațiul în care trăiești - utilitate, funcționalitate și estetică - se regăsesc în spatele integrării soluțiilor software furnizate de echipa Trencadis.

În aceeași măsură, administrația publică și afacerile au nevoie de o infrastructură solidă, ușor de întreținut și accesibilă oricui. Când drumul spre succes există deja, ne place să-l facem mai sigur și mai rapid. Dacă drumul este blocat, știm să găsim unul nou, mai scurt și mai direct, iar această soluție este posibilă datorită tehnologiei. Tehnologia este adevărata șansă pentru o administrație eficientă și transparentă.

Tehnologia susține performanța în afaceri.

TUDOR

PERSONAL TAILOR

Pentru a-ți da sens un costum este exact ca spațiul în care locuiești, e important să te reprezinte în cele mai mici detalii, să fie realizat din materiale de calitate, să aibă un echilibru corect al culorilor sau modelelor, dar de asemenea să-ți poată respecta atât exigențele în materie de imagine, cât și necesitățile legate de comfort și plăcerea de a-l purta. Pe scurt: să-ți îmbrace corect personalitatea, exact cum o face un costum realizat la comandă.

Showroom București:

Adresă: Calea Floreasca Nr. 112
Telefon: 0371 479 302

#IDEISMART

Stilul scandinav. Buna măsură din viețile noastre agitate

Stilul scandinav se bucură, de ceva timp, de o popularitate destul de mare și la noi, devenind aproape un *buzzword* al amenajărilor interioare. Aproape că nu mai e cineva care să nu fi auzit măcar despre el, dacă nu chiar să poată identifica intuitiv câteva elemente cu care este asociat.

Însă ce ne place atât de mult la el? Ce îl face cu adevărat important în viețile noastre? Care este rațiunea din spatele unor fotografii pe care le vedem pe Pinterest și pe care le asociem unor interioare ideale? Unde și cum ne aduce, de fapt, plus valoare și de ce l-am primi în viețile și locuințele noastre?

Simplitatea și funcționalitatea. De la un stil de viață la un stil de design

În primul rând, stilul scandinav presupune realizarea unei amenjări în care accentul este pe **funcționalitate**, **durabilitate** și o **geometrie clară**, totul într-o armonie deplină.

Stilul scandinav a început să se facă remarcat după **perioada Primului Război Mondial**, desăvârșindu-se în timp, cu un *boom* în anii 1950-1970, odată cu **mișcarea *arts & crafts***, care punea accent pe existența unor piese de mobilier meșteșugite și create din materiale naturale, odată cu explozia fabricilor de mobilă ale perioadei.

Nevoia care a stat la baza apariției acestui tip de raportare la spațiu

are rădăcini mai adânci și a fost de fapt nevoia de a avea **un stil de viață mult mai simplu, mai curat și mai aerisit**. La fel ca orice stil de design interior, el este mai întâi trăit la nivel social și apoi reflectat și în modul de organizare a spațiului.

În ceea ce privește influențele, amintim **Bauhaus**-ul german - pentru accentul pus pe funcționalitate -, dar și **mișcarea Art Deco**, pentru tot discursul său orientat spre necesitatea unei geometrii cât mai clare.

„Lagom" sau buna măsură pe care o aduce stilul scandinav

Nordicii privesc locuința ca pe un cămin, acel loc care devine mai mult decât un spațiu în care suntem doar în trecere, ci o piesă centrală a vieții noastre. Petrecând perioade îndelungate în casă, în mod special ca urmare a climatului rece și mai puțin favorabil, ei caută să-și construiască un interior cât mai funcțional, dar și plăcut, cu piese care să dăinuie în timp.

Se merge pe ideea de a crea un spațiu aerisit, ușor de întreținut, ușor de înțeles, care să se plieze pe nevoile noastre în mod cât mai eficient.

Piese rezistente, naturale și de calitate. Nordicii au o întreagă tradiție și istorie legată de accentul pe durabilitate. Rezolvarea funcțională a unui spațiu presupune o gândire pe termen lung, așa că folosirea unor materiale de calitate devine extrem de importantă. Acesta este și motivul pentru care vedem nenumărate construcții încă în picioare în spațiul nord-european, deși au fost ridicate acum sute de ani.

Piese multifuncționale. În același timp, designul scandinav este unul foarte modern. Așa că întotdeauna o să regăsim în amenajări spații modulare și piese de mobilier multifuncționale, ușor transformabile: de la

Indiferent care sunt toate caracteristicile stilului scandinav, un lucru rămâne constant: ceea ce nordicii numesc „**lagom**", adică buna măsură; nu interesează atingerea perfecțiunii, ci să ajungi la cantitatea potrivită, pe care fiecare și-o definește până la urmă, după propriile nevoi. O soluție bună pentru noi toți, care nu pune presiune și nu ne îndeamnă doar să reproducem ceea ce vedem pe Pinterest sau Instagram.

mese extensibile până la biblioteca-pat pentru copii, tot felul de sisteme pe care le poți adapta tocmai ca să te folosești de ele pe termen cât mai extins. Ele sunt și un semn al unei tradiții îndelungate în care nordicii și-au creat ei înșiși, cu ingeniozitate și prin forțe proprii, foarte multe astfel de piese.

Natura adusă în casă. Un spațiu aerisit este un spațiu în care lumina naturală poate pătrunde cu ușurință. Nordicii locuiesc în regiuni geografice care prețuiesc atât de mult lumina soarelului tocmai pentru că nu o primesc o mare parte din an, așa că îi fac loc în propriile spații, folosindu-se de ferestre mari, dar și de integrarea naturii în casă. Prin plante, printr-o masă realizată dintr-un trunchi de copac tăiat transversal, prin grinzi de lemn cu plante atârnătoare, nordicii caută natura, din credința că ea aduce și echilibru, dar și stabilitate.

Piese centrale. Întotdeauna, există niște piese *statement* în cadrul unui spațiu amenajat în stil scandinav. Șemineul este una dintre ele. Deși mulți îi percep pe nordici ca pe niște oameni reci, în realitate spațiile lor sunt foarte calde: se caută foarte mult relaxarea și tihna aduse de un element cum este șemineul. Piese *statement* pot fi și un fotoliu sau o canapea, fiind de referință fotoliul iconic al lui Charles Eames în materie de alegeri ale unor piese de mobilier care să iasă în evidență.

Contraste între materialele folosite. Stilul scandinav este unul al armoniei și echilibrului, iar asta se vede inclusiv în alegerea și mixul dintre materialele folosite. Nu se face exces nici într-o direcție, nici în alta, ci se merge pe contraste: putem integra cu ușurință marmură sau granit (materiale în esență reci) cu un covor din lână sau bumbac. De asemenea, se creează un contrast între corpuri de alamă și materiale în culori calde, cum ar fi lemnul de stejar sau pin.

> ***"Stilul scandinav este o alegere și un stil de viață mai întâi."***

Culori neutre. Un spațiu nu trebuie să fie multicolor sau strident. Pentru o senzație de calm, se optează pentru o paletă de culori neutră, cu multe tonuri de gri sau bej. Desigur, există accente de culoare - în general, cu galben, portocaliu și alte nuanțe calde.

De ce e stilul scandinav un stil al viitorului?

Stilul scandinav este o alegere și un stil de viață mai întâi. Fără să-l asimilăm ca filosofie și credințe, îl putem resimți ca artificial sau îl integrăm prin imitații uneori nefericite.

Ceea ce îl face atât de atrăgător pentru mulți este faptul că are la bază **o gândire foarte**

inteligentă și un plus de valoare pe care îl aduce în extrem de multe zone. Iată câteva dintre ele.

Un stil funcțional. În viețile noastre și-așa aglomerate, în care suntem distrași de sute și mii de stimuli simultan, avem nevoie de funcționalitate, de un spațiu la care să ne întoarcem și care să ne ajute să ne reîncărcăm bateriile, să ne reconectăm cu noi, să ne refugiem pentru o perioadă, pentru ca apoi să reintrăm în societate cu toată energia bună de care suntem capabili. Stilul scandinav prioritiează acest lucru, ajutându-ne de fapt să ne organizăm mai bine viața.

Un stil adaptabil. Stilul scandinav ne oferă extrem de multe posibilități și se poate adapta ușor și într-o casă veche tip monument istoric, dar și într-o casă *smart*.

Un stil modern. Tehnologia este parte din viața noastră. Dacă știm să ne folosim de ea în mod inteligent, ea ne poate ajuta să eficientizăm multe dintre activități sau să creăm un cadru prielnic în care să trăim. Într-o amenajare scandinavă, putem integra foarte ușor piese de mobilier *smart* (cu funcție de încărcare *wireless* a telefonului sau chiar un sistem audio integrat), care devin din ce în ce mai accesibile. Totul evoluează înspre o experiență multisenzorială, ce definește viitorul locuirii.

Un stil pentru oricine, indiferent în ce etapă a vieții s-ar afla. Stilul scandinav este potrivit oricui, fie că vorbim despre un copil pre-școlar, fie că vorbim despre bunicii care își așteaptă nepoții acasă în weekenduri. Modul în care este gândit și principiile după care se ghidează ne ajută în fiecare etapă de dezvoltare - tocmai ca să ne bucurăm de o experiență completă de locuire.

Un stil pentru toate bugetele. Știm foarte bine ce înseamnă să răsfoiești reviste sau să te uiți online la fotografii atrăgătoare, dar să-ți spui în același timp - „eu nu am cum să fac realmente asta". Stilul scandinav nu are o etichetă de *luxury* sau *low-budget*, ci poate fi adaptat și tratat realist, încât să devină sustenabil pentru orice fel de amenajare.

Un stil echilibrat. Nu face excese, nu este auster, dar nici extrem de încărcat. Nu este minimalism, dar nici împodobire. Este atât cât trebuie, în cantitatea potrivită, pentru a ne ajuta să trăim frumos, liniștit, în armonie cu noi și cu nevoile noastre.

> ***"<<Less is more>> în amenajarea scandinavă. Ca să integrăm cu adevărat stilul scandinav de design interior în viețile noastre, e important să îl înțelegem și să îl asimilăm mai întâi. Abia apoi vom vedea cu adevărat valoarea și sensul pe care le imprimă oricărui tip de spațiu."***

#SPUSEPEBUNE

Nu e un moft să apelezi la specialiști. Rolul unui arhitect de interior ales cum trebuie

Drumul de la capriciu la plus valoare

Suntem încă la început în formarea unei industrii solide de arhitecți de interior. Există niște vârfuri, dar, dacă vorbim de proiecte de zi cu zi în care un specialist ne-ar putea ajuta, mai sunt mentalități de schimbat, lucruri de îmbunătățit, abordări de pus la punct. O spunem atât din perspectiva înțelegerii pe care o au beneficiarii, cât și din perspectiva taberei arhitecților de interior.

Și e normal să fie așa. Istoric vorbim, am trecut prin aproape 50 de ani de arhitectură socialistă, brutalistă, cu blocuri mici, ferestre minuscule, construcții din beton masiv. Conceptul de stil de design era, practic, inexistent. Aveam mobilier tras la indigo, decorațiuni la fel, o atmosferă uniformizată.

Nu puteam vorbi de un stil propriu-zis. Îmi aduc aminte că profesorii mei din facultate îmi povesteau cum primeau, pe sub mână, tot felul de reviste de specialitate din afară și efectiv le devorau. Încercau apoi să replice câte ceva din ele, însă fără să bată la ochi, subtil, dorindu-și să aducă măcar puțină valoare în proiectele de care se ocupau.

În acest context, nu e de mirare că părinții și bunicii noștri s-au format în nevoia de a se pricepe la toate și de a fi buni la lucrurile din jurul casei: schimbau singuri prize, își reparau singuri mașinile, puneau gresie dacă trebuia. Era o necesitate a acelor vremuri.

După anii `90, odată ce oamenii au început să mai călătorească, să se cazeze în hoteluri din afară, să mănânce la restaurante din străinătate, au văzut că există și alt fel de locuințe. Un alt fel de a trăi. Așa că s-au întors și au început pentru prima dată să verbalizeze un lucru: „vreau și eu să fac asta, mi-ar plăcea să am și eu o casă așa”. Abia atunci a început să se formeze, timid, mentalitatea de a apela la un specialist - de a delega către altcineva ceea ce până atunci încercau să facă singuri. Deși, mult timp, această delegare poate că a fost văzută tot ca un moft sau ca un privilegiu pe care numai o anumită pătură socială putea să și-o permită realmente.

Abia după anii 2000, discursul din jurul profesiei de arhitect de interior a început să se normalizeze. Am început să ne uităm la ea ca la un suport de care ne putem folosi cu toții, până la urmă, și care este util în multe direcții, mult mai multe decât ne-am fi închipuit.

Despre asta vorbim în continuare. De ce și cum ar ajuta un designer de interior în orice proiect am avea? Unde este plus valoarea? Cum să transformăm raportarea obișnuită de „arhitectul e un centru de cost” în „arhitectul e o modalitate să-ți eficientizezi, de fapt, bugetul pentru rezultatele cele mai potrivite ție”?

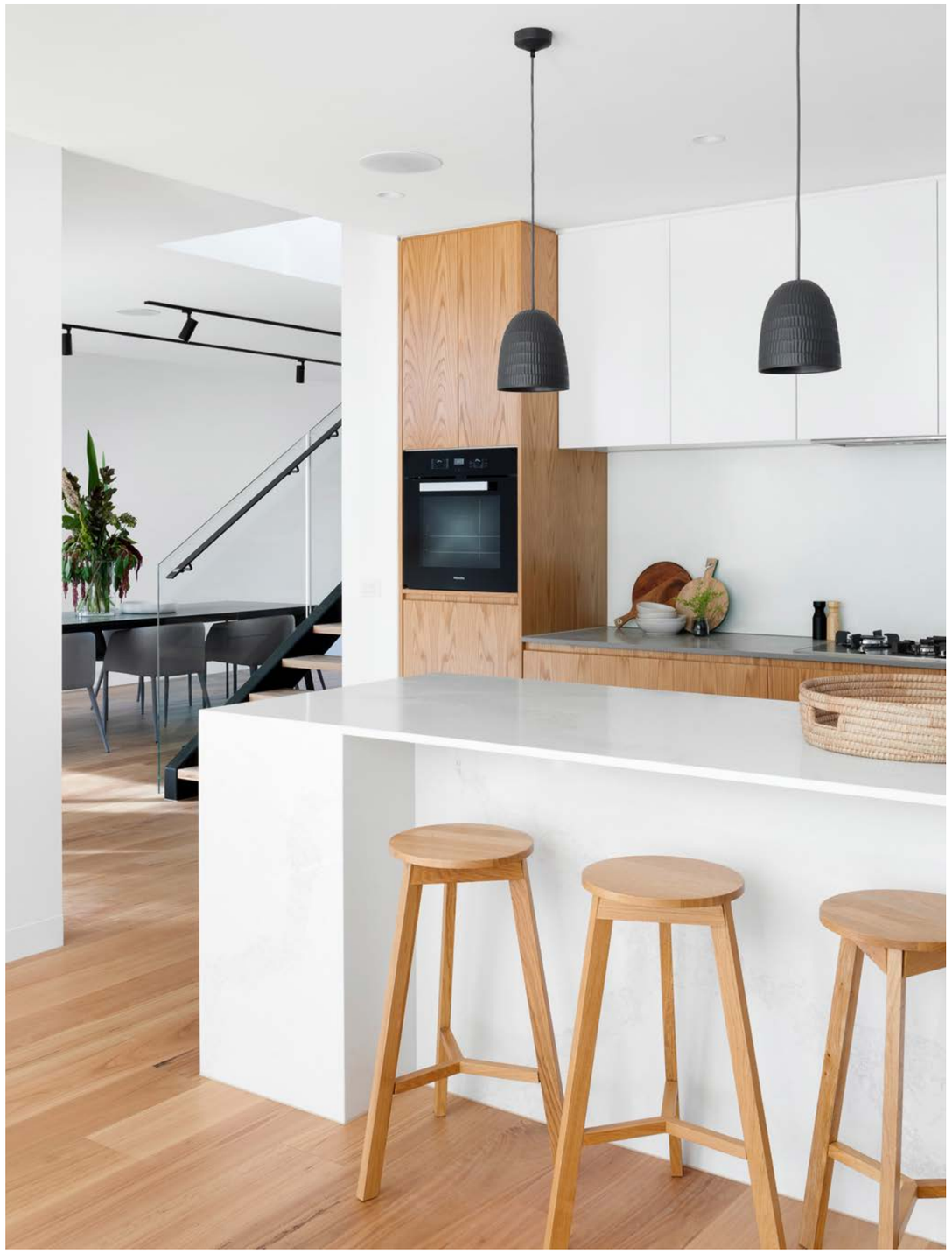
Emoţiile colaborării cu un arhitect de interior

Bugetul, bugetul, cât e bugetul?
Cele mai multe griji vin, e de înțeles, din zona de buget. Sigur că poate ne dorim un scenariu ideal, așa cum am văzut în reviste sau pe Pinterest, dar rolul unui arhitect de interior e să pornească de la bugetul dat și să găsească cea mai bună soluție pentru tine.

Așa că e nevoie să vedem și ce ar însemna bugetul, în ce se sparge el de fapt, ce poate acoperi. Un arhitect de interior bun te orientează, te ghidează și chiar eficientizează proiectul, pentru că are deja toate reperele, informațiile și scurtăturile prin care să ajungă la rezultatul pe care ți-l dorești, stând în același timp într-un buget dat.

Când proiectul trebuia să fie gata... ieri?
Timpul este iar un aspect sensibil. Nu atât lipsa lui - deși e și asta o problemă uneori –, cât estimarea lui nerealistă. Neștiind exact toate dedesubturile, etapele sau chiar oamenii implicați într-o amenajare, sau pur și simplu entuziasmându-ne, poate că avem tendința să subestimăm timpul alocat, din papucii beneficiarului. Dar orice proiect de design interior e mai întâi un proces de creație, care necesită timp.

Apoi, dacă mergem și spre zona de implementare, e și o angrenare de multe forțe care trebuie să se sincronizeze, e mult neprevăzut la mijloc. Mai ales dacă asta implică și un context ca cel al pandemiei, care une-

ori dă peste cap furnizori întregi. E bine să fim pregătiți, să planificăm, să estimăm, dar să pornim la drum și cu gândul că orice lucru bun durează.

Surprize, surprize!
Apoi, desigur, pot să apară surprize. Poate vorbim despre o reconversie a unui spațiu - avem o casă veche pe care o reamenajăm. În funcție de ce se întâmplă cu structura sau ce mai descoperim pe parcurs - ne dăm seama că e nevoie să o consolidăm, de exemplu –, pot să apară situații neprevăzute.

Dar toate aceste emoții firești se rezolvă dacă stai de vorbă cu un specialist care poate să lucreze cu scenarii, care pune pe masă transparent ce presupune procesul, care aduce toate informațiile în funcție de care să poți să iei decizii asumat și conștient.

De ce să lucrezi cu un arhitect de interior, deci?

Primești sprijinul unui specialist
Sigur că, până la urmă, putem încerca și singuri să ne ocupăm de o amenajare, dar, cu cât proiectul este mai complex, cu atât riscurile devin mai mari sau resursele pe care le aloci devin și ele mai ample. Am văzut multe proiecte de tip *do-it-yourself* care ies

bine în final, dar trebuie fie să îți dedici mult timp pentru ele, fie să îți placă foarte tare să înveți efectiv... o altă meserie.

Altfel, când schimbi și o simplă priză, până la urmă poți să o faci singur, dar s-ar putea să distrugi toată zidăria din jur sau chiar să provoci un accident electric. În schimb, apelezi la un specialist și stai liniștit. Cam așa stau lucrurile și în amenajări.

Iar aici mai trebuie să punctez ceva. De multe ori există tendința să spunem „dar nu e așa mare lucru. Aleg câteva piese care să se potrivească și gata!" Rolul unui arhitect de interior nu este doar să facă lucrurile să arate bine. Ci să nu sacrifice funcționalitatea și utilitatea în timp ce păstrează o estetică impecabilă. Iar aici vorbim deja despre armonie, dar și despre satisfacerea unor nevoi de locuire, pe care orice design interior bine gândit ar trebui să le ia în calcul.

Îți eficientizezi bugetul

Poate că nu ne gândim la asta de la început, dar colaborarea cu un arhitect de interior ar trebui să ne ajute să eficientizăm un buget de amenajare. Cum? În primul rând, mulți arhitecți au legături strânse cu anumiți parteneri (pe partea de mobilier, finisaje etc.) care se pot reflecta în acorduri mai bune din punct de vedere financiar.

Apoi, un arhitect de interior are și capacitatea să jongleze eficient cu un buget. Dacă o soluție propusă inițial se dovedește mai scumpă în practică, există alternativă: de exemplu, lucrăm cu alte materiale și obținem același rezultat, reinvestind bugetul într-o singură piesă de mobilier care să dea un accent întregii încăperi.

Te concentrezi pe călătoria frumoasă, fără să mai percepi bătăile de cap

Câți dintre noi nu ne-am gândit ce frumos ar fi să ne amenajăm locuința visurilor noastre, dar apoi ne-am îngrozit când ne-am lovit de multe provocări în practică? Un furnizor care nu și-a făcut treaba, niște oameni care nu s-au coordonat, o piesă de mobilier ajunsă foarte târziu, o comandă greșită?

Da, procesul din culisele unei amenajări poate să sperie și poate fi, uneori, destul de obositor, dacă e să fim sinceri. Lucrând cu un arhitect de interior, scapi de toate bătăile de cap, te concentrezi pe bucuria călătoriei și pe rezultatul final: ce frumos va fi când o să-ți bei paharul de vin în fața șemineului pe care ți l-ai dorit atât.

Cum alegi un arhitect de interior priceput?

Alegerea unui arhitect de interior este o decizie subiectivă și foarte personală. Dar, ca să reduci cât mai mult riscul de incompatibilitate, iată câteva lucruri pe care să le cântărești.

Uită-te după cât de mult ești ghidat încă din prima discuție

Niciun client care nu a mai trecut printr-un proces anterior de design nu știe neapărat la ce să se aștepte. Ba chiar nu își dă seama, poate, ce anume ar trebui să problematizeze. E firesc. De aceea, rolul specialistului este să îl ghideze, să descopere nevoi și dorințe, să ridice la fileu anumite întrebări pe care poate că un beneficiar nu și le-a pus până acum.

Din rolul de client, trebuie doar să fii înarmat cu cât mai multe întrebări de clarificare; ține de arhitect să te conducă prin informații și proces, ca să îți setezi așteptări realiste de la ce urmează să se întâmple.

Uită-te la cât de bine se adaptează arhitectul de interior nevoilor tale specifice

Poate că ai primit o recomandare de la cineva, poate că ți-a plăcut ceva ce ai văzut în altă

parte, însă e foarte important să îți dai seama în ce măsură soluția respectivă ți se potrivește și ție.

Mai mult, poate că tu vrei anumite lucruri, dar nu primești niciun fel de feedback în direcția asta sau chiar, situația extremă, arhitectul nu ține cont de ideile sau nevoile tale. Am întâlnit cazuri în care beneficiarul își dorea foarte tare o bucătărie open-space, însă designerul insista pentru închiderea spațiului, deși clientul nici nu era genul de persoană care să gătească prea mult și nici nu vorbeam de alte rațiuni care să facă soluția asta absolut necesară.

Dacă lucrezi cu cineva care nu ține cont de dorințele tale și de stilul tău de viață, ajungi să trăiești în spații în care nu-ți face realmente plăcere să stai. Și atunci, care mai e sensul?

Raportează-te la portofoliu

E foarte util să vezi un portofoliu, să te uiți la alte soluții de amenajare. Subliniez aici faptul că e important să te raportezi și la calitatea acestui portofoliu: vezi numai randări sau ai acces și la cum au fost implementare randările respective în realitate?

Alege un profesionist specializat

Cred în importanța specializării și în a lăsa fiecare profesionist să se ocupe de partea lui din proces. Un arhitect de interior nu va veni să spună constructorului unde să așeze cărămida, la fel cum un arhitect nu va putea atinge gradul de profunzime în soluțiile oferite pe design interior.

De aceea, când vine vorba despre amenajări, e important să alegi un designer sau un arhitect de interior, pentru nivelul de detaliu pe care îl poate aduce.

O profesie cu și despre oameni, până la urmă

Dincolo de orice, să fii arhitect de interior înseamnă să poți înțelege o tipologie foarte diversă de oameni și să te mulezi pe nevoile fiecăruia. Să îți asumi responsabilitatea pe care o ai odată ce un om te primește în spațiul lui intim, în casa lui. Să fii prezent în relația care se creează cu ocazia asta, pentru că ne înhămăm, și el, și noi, la un drum lung, în care construim ceva de la zero împreună.

Profesia pe care o avem înseamnă o adaptare continuă și o gestionare permanentă a situațiilor dificile, în așa fel încât să ajungem întotdeuna la soluția potrivită pentru tine. Iar scopul nostru este să creștem calitatea vieții celui care va locui într-un spațiu anume. Și nu vrem oare, cu toții, să trăim mai bine?

Organizarea funcțională a camerei copilului. Cum să-l ajuți pe cel mic să devină autonom și să se simtă bine în interior.

De când viețile noastre au fost date peste cap la începutul pandemiei, continuăm să avem cu apartamentele sau casele noastre o relație marcată de provocări și căutări. Lucrurile se intensifică atunci când vine vorba despre familii cu copii, despre cum facem ca totul să funcționeze ca uns atunci când același spațiu este și unul de joacă, de relaxare, de lucru și de somn în același timp.

Dar când cel mic se plictisește de la prea mult stat în casă, ce e de făcut? Cum îl putem ajuta, facilitându-i un spațiu care să îl invite spre activități autonome? Ce putem face mai bine de acum înainte? Pentru că timpul petrecut înăuntru se va mai prelungi cu siguranță, încercăm să venim cu soluții practice care să ne ajute să influențăm legătura dintre spațiu și modul în care se simt copiii în interior (la propriu, dar și la figurat).

Montessori. Un stil de viață întâi, o modalitate de a gândi spațiul apoi

Despre Montessori cu siguranță mulți dintre voi ați mai auzit. Filosofia concepută de medicul și pedagogul italian Maria Montessori e astăzi o parte importantă din sistemul educațional modern.

Însă, înainte de a fi și o modalitate de a gândi spațiul, metoda Montessori este, de fapt, un stil de viață și un mod în sine de a privi educația copilului tău. Aceasta pornește de la ideea că un copil trebuie să devină autonom, iar rolul părintelui său este în primul rând acela de a-i fi ghid să descopere lumea. Asta înseamnă că un copil este lăsat să aibă propriile lui experiențe, propria lui interpretare asupra lucrurilor, prin stimularea imaginației și cultivarea creativității și a independenței sale.

Același principiu se reflectă și în organizarea și amenajarea spațiului pentru un copil, ceea ce îl poate ajuta - pe el, să se dezvolte în continuare armonios, iar pe părinți - să orienteze acest proces, chiar și în contextul în care copilul petrece mai mult timp în interior decât de obicei.

Nu trebuie să vă faceți griji dacă nu ați adoptat această metodă până acum în creșterea copilului vostru. Dimpotrivă, soluțiile pe care le aducem în discuție sunt binevenite mai ales în cazul în care v-ați pus de mai multe ori deja întrebarea - „cum fac să-mi ajut copilul să devină mai independent și să nu se mai plictisească?”.

Dormitorul copilului. Universul în care dăm voie poveștilor să ia naștere

Cea mai importantă cameră pentru un copil este dormitorul lui. Acesta este și universul lui miniatural în care își petrece cel mai mult timp și în care se suprapun o serie de activități diferite: nu doar somnul, dar și joaca, studiul sau relaxarea se întâmplă toate în aceeași cameră.

De aceea, el trebuie să fie un spațiu în care cel mic să se poate desfășura; un loc în care să exploreze, să își creeze singur povești și să se dezvolte.

Cel mai important lucru, atunci când vine vorba despre organizarea dormitorului, este că totul trebuie să fie așezat și gândit în așa fel încât copilul să se folosească de obiecte pe cont propriu, cu o intervenție cât mai redusă din partea adultului. Iată doar câteva dintre **cele mai importante aspecte.**

Organizarea spațiului. Dormitorul este aerisit, neîncărcat cu foarte multe obiecte. Funcțiunile din cameră sunt foarte bine delimitate, indiferent de dimensiunile dormitorului.

Mobilierul ales. Este creat pe dimensiuni adaptate copilului, cu piese ușoare, mici, care să poată fi manevrate și mutate după bunul plac.

Materialele utilizate. Se recomandă materialele naturale, ușoare, cum ar fi lemnul sau plasticul.

Jocurile folosite. Prin jocuri, copilul descoperă lumea și învață. Sunt încurajate jucăriile care stimulează creativitatea sau lucrul cu mâinile, cum ar fi plastelina, pasta modelatoare, pictura.

Unul dintre jocurile cele mai importante este jocul de cuburi, care îl ajută să înțeleagă foarte multe noțiuni: „mare” versus „mic”, „ușor” versus „greu”.

Numărul jucăriilor este un alt aspect important: copilul nu trebuie copleșit prin jucării nenumărate. Un copil nu este nefericit dacă are mai puține jucării; foarte des, se întâmplă chiar efectul invers: cu cât un copil are mai multe jucării, cu atât se plictisește și nu vrea să se mai joace cu nimic. Este mai important ca el să fie implicat în alegerea jucăriilor și să devină astfel conștient de ce îi place și ce nu.

Piesele de mobilier importante. Patul este un element central în filosofia Montessori. Accesul spre pat trebuie să fie ușor, de aceea se optează de multe ori pentru un pat la podea. Se aleg deseori piese care se pot adapta pe măsură ce copilul crește și care se pot transforma cu ușurință în paturi de juniori, astfel încât să fie valorificate pentru cât mai mult timp.

Culorile. Se crede de multe ori că, dacă vorbim despre camera unui copil, atunci e neapărată nevoie

ca ea să fie extrem de colorată, dacă nu chiar multicoloră. Însă și în ce privește culorile, lucrurile trebuie tratate cu măsură, pentru că pot deveni obositoare sau pot să stimuleze prea tare atenția celui mic. Se recomandă, așadar, pastelurile, nuanțele cât mai calde și liniștitoare - galben, portocaliu, roșu, mergând până la verde și albastru.

Accesoriile. Tapetul este foarte util pentru camera celui mic. Unul bine ales poate stimula foarte mult creativitatea. Atenție însă: optează pentru un fundal simplu, un peisaj, o scenă din natură sau un context în care copilul să-și poată proiecta propriile povești decât o poveste „de-a gata".

Oglinda este un alt accesoriu important. Copilul se descoperă pe sine încă de la o vârstă foarte fragedă, iar oglinda îi dă acest simț al identității și personalității proprii. Ghirlandele luminoase sunt și ele o idee bună - agățate de pat, dau o atmosferă prietenoasă și prielnică jocului și explorării, alături de decorațiuni din hârtie și origami (extrem de utile mai ales pentru copiii foarte mici).

Încurajarea creativității copilului se face inclusiv prin expunerea și folosirea pe post de tablouri a desenelor personale. Și, dacă tot vorbim despre funcționalitate în amenajarea Montessori, e util chiar să vopsești un perete cu efect de tablă de scris, pentru ca cel mic să aibă un spațiu dedicat unde să deseneze în voie.

Iluminatul. E bine ca dormitorul copilului să fie o cameră cât mai luminată în mod natural. Iar la nivel de draperii, una dintre cele mai potrivite soluții o reprezintă jaluzelele (roman shades), pentru că sunt practice și ușoare.

Filosofia Montessori se poate extinde și către alte camere în afară de dormitor - în living sau în bucătărie, de exemplu -, unde copilul trebuie din nou ajutat să se integreze în spațiu și să se folosească de un mobilier adaptat lui ca dimensiuni și funcțiune, în așa fel încât să participe la activitățile obișnuite ale familiei.

Nevoile copilului, în funcţie de vârstă, și amenajarea potrivită a spaţiului

În cele din urmă, principiile Montessori de organizare a spațiului pornesc de la nevoile pe care le are copilul de la camera sa, construind logic și firesc o încăpere care să îi fie utilă și să îi servească celui mic. Iată doar câteva elemente de care este util să ținem cont, în funcție de fiecare categorie de vârstă.

Nou-născuții. Pentru bebeluși, nevoile de bază sunt cele de somn, hrană și afecțiune. Așadar, camera pentru ei ar trebui să fie cât mai simplă, doar cu strictul necesar: un pat ajustabil, cu o somieră suficient de joasă pentru el și eventual cu posibilitatea de a elimina câteva bare de protecție, pentru ca cel mic să se urce și să coboare singur din pat ulterior; o comodă de înfășat și un dulap pentru depozitare sunt alte două elemente esențiale la început.

Copiii mici. Atunci când copiii cresc și încep deja să exploreze spațiul prin forțe proprii, apar mai multe obiecte în cameră, printre care o zonă dedicată jocurilor de tot felul (de exemplu, jocurilor de rol, prin care cei mici imită activități specifice adulților, ca servirea ceaiului).

La această vârstă, copiii încep să aibă și personaje preferate din povești, care pot fi introduse în spațiu cu ajutorul tapetului sau al lenjeriilor de pat cu tematică. Stickerele sunt și ele recomandate, fiind foarte practice: cei mici le pot lipi și dezlipi cu ușurință, fără să murdărească pereții. Patul poate fi înălțat cu timpul, în așa fel încât să creeze dedesubt o zonă pe care cel mic să o exploreze și să o folosească la maximum, iar mobilierul este special conceput încât să fie utilizat în siguranță, având colțuri rotunjite și fiind din materiale care nu conțin substanțe nocive.

Un element mai puțin practic pentru un copil de grădiniță este, de exemplu, covorul. Cei mici se folosesc mult de parchet, lucrează pe jos și au nevoie de un spațiu cât mai liber, în care să se poată desfășura, să își construiască un fort etc.

Copiii de școală. Începerea școlii este o etapă marcantă din viața unui copil, ceea ce vine cu transformări necesare și în spațiul său. Aici se adaugă o zonă de lucru, cu un birou și un scaun ergonomic, care să îl ajute mereu pe cel mic să mențină o poziție corectă de scris, adică să rămână în permanență cu picioarele pe podea și să își ajusteze postura (de aceea, scaunele de birou pentru copii nu au niciodată brațe).

Adolescenții. Inclusiv adolescenții pot beneficia de un spațiu amenajat cât mai funcțional, iar aici este foarte important să fie implicați direct în proces, pentru că sunt la vârsta în care pot spune foarte clar ce le place și ce nu. Întotdeauna, în cazul lor, designul camerei pornește de la pasiunile pe care și le dezvoltă cu precădere în perioada adolescenței și de la personalitatea lor. Dacă vorbim despre pasionați de muzică, skateboard, astronomie etc., un dormitor devine un spațiu cu atât mai îndrăgit cu cât elemente din hobby-urile lor sunt redate și reprezentate și în camera personală.

***

Atunci când vine vorba despre provocările timpului petrecut în interior alături de întreaga familie, e adevărat că nu există o soluție magică prin care să ne așteptăm ca cei mici să devină dintr-o dată independenți. Tot de atitudinea, determinarea și implicarea părinților depinde obținerea acestei autonomii, introducând schimbări mici, făcute dintr-o convingere sinceră că adulții sunt colaboratorii și partenerii copiilor lor, înainte de toate. Raportarea la spațiu și amenajarea acestuia sunt însă un punct bun de pornire către un timp de calitate petrecut împreună cu copiii și către o copilărie construită pe baze sănătoase, în cele din urmă.

#OPENDOORS

Cum transformi mansarda unei vile din anii `40 într-un spațiu de birouri modern

Fiecare proiect de design interior este o călătorie: mai întâi spre preferințele și scopul celor care urmează să se așeze într-un anumit spațiu, apoi spre specificul și amprenta locului respectiv.

Nicăieri nu se vede mai bine cât de multe reușește să rezolve o amenajare interioară cu sens – ca atunci când redai sau schimbi funcționalitatea unei vile monument istoric, transformând-o într-un spațiu de birouri pentru o echipă tânără, care trebuie să se simtă „la ea acasă" lucrând împreună.

Cum a fost experiența? Cum aduci stilul scandinav modern, dar atât de adaptabil, respectând totuși construcția originală? Îți arătăm în continuare, pas cu pas.

Adaptarea la o casă veche și numeroasele provocări care vin de aici

Atunci când ai de-a face cu o casă veche, un monument istoric până la urmă, cuvântul-cheie este adaptarea. E important să ții cont că poți face intervenții minimale, care, obligatoriu, trebuie să respecte construcția originală: fără să dărâmi pereți, fără să faci schimbări intruzive. Te mulezi după ceea ce există și găsești soluții creative.

Pe de altă parte, provocările se adună atunci când știi că trebuie să creezi un spațiu de birouri suficient de flexibil, încât să poată acomoda și suporta o eventuală creștere pe parcurs a echipei, de la un nucleu inițial de numai 10 membri.

Iar astea înseamnă să păstrezi un spațiu cât mai aerisit, care să fie utilizat de oameni diferiți, cu obiceiuri diferite și care nu se cunosc între ei.

Așa că am pornit la drum.

Cum transformi dezavantajele unui spațiu în avantaje funcționale

Am lucrat cu două spații de birouri, dispuse în oglindă, ca suprafață.
Pentru primul spațiu, am ales un stil neutru, cu o abordare cromatică în culori cât mai deschise și materiale naturale.

> ***"Am transformat un dezavantaj – diferențele de înălțime și nivel din spațiu – într-un avantaj, pentru a separa și compartimenta anumite zone."***

Ne-am folosit de doi dintre pereții disponibili, pentru a-i vopsi și adapta la nevoile echipei - care trebuie să deseneze, să schițeze și să facă

multe scheme grafice ca parte din activitatea lor de zi cu zi. Unul dintre pereți este folosit cu efect de tablă de scris, iar pe celălalt se poate scrie cu markerul. Am amplasat și două ***whiteboard***-uri, în același scop.

O provocare a fost delimitarea unor zone diferite în cadrul biroului. Ne-am folosit de o grindă existentă pentru a crea o zonă verde, care să ajute spațiul să respire și să aducă o senzație de calm și relaxare.

Mai mult, am transformat un dezavantaj – diferențele de înălțime și nivel din spațiu – într-un avantaj, pentru a separa și compartimenta anumite zone. În partea superioară, de exemplu, am amenajat un spațiu de discuții.

Pe lângă birouri, am intervenit și în câteva spații adiacente. Pentru chicinetă, am amenajat un spațiu minimal și compact de luat masa. Am decorat și un ***silent room*** cu pereți cu mușchi, pentru a crea o zonă liniștită, în care te poți retrage pentru ***call***-uri sau conversații private.

Modern și nou, prin accente de culoare perfect integrate în mansardă

În al doilea spațiu disponibil pentru birouri, am creat în plus o zonă de relaxare în cadrul open space-ului, prin amplasarea unei canapele cu pufuri (***beanbags***) care să dea accente de culoare. Am folosit astfel la maximum zona joasă creată de dispunerea mansardei (unde nu se putea sta în picioare).

Tablourile și decorațiunile existente sunt, de asemenea, alese în ton cu atmosfera relaxată și spiritul prietenos al tinerilor care lucrează în acest spațiu. Zona de discuții, ***whiteboard***-urile și peretele pe care poți să scrii cu markerul sunt prezente și aici.

***

Stilul scandinav, care integrează foarte bine contrastele dintre materiale, ne-a ajutat să obținem două birouri contemporane ca atmosferă și estetică generală.

Transformând funcțiunile existente și dându-le un rol nou, cu accente moderne, mansarda vilei din anii `40 a devenit locul unde o echipă de tineri a depus munca lor cea mai bună, într-un spațiu care le-a facilitat interacțiunea, concentrarea și lucrul eficient.

#ARCADYTALKS

interviu

CRISTINA PANĂ

Nu puteam vorbi cu adevărat despre design interior și rolul acestuia în viețile noastre fără să avem și perspectiva cuiva „din interior”: unul dintre oamenii **care formează viitoare generații de arhitecți, Cristina Pană**, conferențiar și **prodecan al Facultății de Arhitectură de Interior** din cadrul Universității de Arhitectură și Urbanism Ion Mincu din București.

Dialogul nostru ne-a condus în foarte multe direcții – de la **iluminat la design multisenzorial**, de la cum sunt integrate cele două în locuințele noastre, până la ideea că **designul nu trebuie privit numai din punct de vedere estetic**.

În cele din urmă, ne-am întors la **două cuvinte-cheie** pe care arhitectura de interior ar trebui să și le asume mai puternic, din perspectiva Cristinei Pană: **atmosfera** și **empatia**. Despre toate acestea vă invităm să citiți pe larg în interviul următor.

“Arhitectura de interior ar trebui să fie mai mult despre crearea unei anumite atmosfere și despre empatie.”

Când v-ați descoperit pasiunea pentru arhitectură?

Nu cred că pasiunea mea are o dată de naștere clară. Sinceră să fiu, în liceu nici nu prea știam ce înseamnă arhitectura... erau oricum niște vremuri mai ciudate, vorbim despre anii `80.

M-am aflat în situația - un mare noroc, spun acum, uitându-mă în urmă - să pic la prima admitere la Facultatea de Construcții și, cu perspectiva unui an liber, mi-am propus să mă îndrept spre un domeniu care să-mi placă cu adevărat. Așa am ales arhitectura. Pasiunea mea a crescut în anii de facultate și crește în continuare, primind permanent noi valențe.

Ce anume vă face să rezonați cel mai mult cu acest domeniu?

Orice. De la o plimbare pe străzile unui oraș până la o lumină specială pe o fațadă sau poate niște umbre; o atmosferă anume a unui loc, dintr-un oraș sau dintr-un spațiu interior. Un detaliu.

Cum s-a manifestat această plăcere de a descoperi un loc în contextul în care Bucureștiul nu e, poate, cel mai generos spațiu din punct de vedere al arhitecturii?

Generos e. Arhitectura Bucureștiului este foarte variată în zona centrală, îmi face mare plăcere să mă plimb pe străduțe și să admir

case boierești, blocuri interbelice sau intervenții noi. Este adevărat că în prezent există și aspecte mai triste, dar Bucureștiul are o atmosferă specială.

Cum ați ajuns în domeniul academic, la Universitatea de Arhitectură și Urbanism Ion Mincu din București?

Poate că dintr-o întâmplare, poate că nu. După ce am terminat cei șase ani de facultate, am continuat cu un Master în Urbanism și în paralel am lucrat în biroul de arhitectură al îndrumătorului de proiect de diplomă. Mi s-a propus să rămân să predau în facultate și am început o colaborare, iar apoi am parcurs pașii în cariera universitară de până acum. De fiecare dată este o bucurie să intru în școală, este o provocare să lucrez cu noi și noi generații de studenți. Într-un fel, mă țin în priză.

Din tot ceea ce înseamnă arhitectură, știm că sunteți atrasă de rolul iluminatului în arhitectură. Care au fost căutările dumneavoastră până ați ajuns aici?

Cum am ajuns eu la lumină? (*zâmbește*)

Pentru că în cariera universitară trebuie să faci un doctorat, aprofundezi o tematică, îmi căutam un subiect care să fie nou și cu care să rezonez. Prima opțiune a fost lemnul, dar nu mi-era clar ce puteam aduce inovator pe această temă. La un moment dat mi s-a propus să creez un curs de iluminat pentru studenții arhitecți și am profitat de șansa aceasta.

Chiar dacă sună a clișeu, cred că viața e un șir de întâmplări de care trebuie să profităm și care, în cazul meu, mi-au conturat activitatea profesională.

Totuși, de ce tocmai iluminat?

Iluminatul artificial era o disciplină exclusiv a inginerilor și, la un moment dat, tehnologia a început să se dezvolte atât de puternic și să ofere atât de multe posibilități de creație, încât era păcat să o lăsăm numai inginerilor. (*zâmbește*)

Am făcut un master postuniversitar la Facultatea de Construcții, unde am aprofundat elementele de teorie, și apoi am propus un curs cu o abordare arhitecturală a iluminatului,

încercând să transmit studenților mei pasiunea mea pentru lumină și importanța ei în viața noastră - nu numai vizual, ci și psihologic sau biologic. Lumina ne influențează foarte mult.

Dacă ne referim la rolul iluminatului în zona rezidențială, în apartamentele noastre de zi cu zi, vi se pare că acest aspect este cumva marginalizat sau lăsat la urmă? Ce ați observat?

A fost o tendință foarte interesantă imediat după Revoluție, la începutul anilor '90, când toată lumea încerca să-și personalizeze apartamentul de bloc și iluminatul a avut un rol important în această schimbare. De la un singur fir central în cameră s-au creat scafe, spoturi încastrate, efecte de lumină. Poate uneori a fost prea mult, dar în general greșeala este de subdimensionare a iluminatului. De multe ori, într-adevăr, proiectul de iluminat, dacă există, rămâne la final, iar când beneficiarii își dau seama cât costă becurile de ultimă generație și corpurile de iluminat, caută alte soluții.

Mai cred că nu se știe foarte mult despre calitatea luminii artificale. Nu avem nevoie numai de o anumită cantitate de lumină, ci și de o anumită calitate a ei. E nevoie de educație și în acest sens.

La ce vă referiți când vorbiți despre calitatea luminii?

Calitatea luminii se referă pe de-o parte la culoarea ei: alb-rece (potrivit pentru birouri, pentru zone de lucru care cer contcentrare) sau alb-cald (recomandat pentru zone de relaxare). Mai există un indice de redare a culorilor pentru fiecare bec, de asemenea foarte important. Poate vi s-a întâmplat să vă cumpărați o rochie dintr-un magazin și, când ieșiți la lumină naturală, să vi se pară de altă culoare. Culoarea ei reală este cea pe care o percepem la lumină naturală, în magazin lumina artificală ne poate păcăli. Aceste aspecte țin de date luminotehnice mai specializate, pe care poate nu le cunoaște toată lumea, dar un arhitect ar trebui să le știe.

Cum ar trebui integrată lumina naturală în felul în care este gândit iluminatul în general?

Iluminatul artificial ar trebui să fie gândit complementar luminii naturale. E important să profităm cât se poate de lumina naturală, care este cea mai benefică pentru noi, ca să nu mai menționez cât de importantă este și în contextul actual de sustenabilitate și eficiență energetică.

În locuințe, se respectă acest principiu. În birouri se folosește excesiv iluminatul artificial, din cauza adâncimilor mari ale spațiilor. Ca arhitecți ar trebui să știm cum putem să folosim lumina naturală la maximum: începând cu volumetria generală a clădirii până la alegerea finisajelor interioare (să știm, de exemplu, că pereții albi vor reflecta lumina și spațiul va deveni mai luminos).

Pentru amenajarea spațiilor existente, analiza luminii naturale se face în primele faze: se studiază cum sunt orientate camerele, cât de mari sunt ferestrele. Foarte interesant, în conceptul actual de confort intră, pe lângă calitatea aerului și cea a luminii, un aspect la care nu m-am gândit mulți ani: ce vezi de la fereastră. Recomandarea este să vezi minim trei layere (straturi, pe românește): un copac, niște case și cerul. Sau strada, blocul vecin și cerul. De la caz la caz. Se pune accentul din ce în ce mai puternic pe aspectele psihologice, care ne influențează într-un mod mai subtil.

Există soluții de iluminat pe care le recomandați?

Dacă vorbim despre locuințe, un proiect ar trebui să propună un iluminat general ambiental pentru tot spațiul, iluminat local mai puternic pentru zonele de lucru și aș recomanda și câteva accente de lumină, care să devină puncte de interes.

În plus, tehnologia actuală cu LED-uri RGB permite crearea unor scenarii de lumină pentru diferite activități dintr-o cameră: o lumină mai puternică pentru a desena pe masa din living, de exemplu, dar și o lumină difuză pentru relaxare, chiar o lumină colorată pentru o petrecere. Cu ajutorul luminii putem schimba cel mai ușor atmosfera unui spațiu.

Rezonați foarte puternic și cu designul multisenzorial. La ce se referă acesta? De ce credeți că este util pentru oricine acest tip de design?

Dacă vorbim despre design și percepție multisenzorială, voi da un exemplu menționat de arhitectul finlandez Juhani Pallasmaa în cartea sa despre arhitectură și simțuri. Este vorba despre un șemineu clasic, cu lemne: vedem pâlpâitul și culorile focului, auzim cum trosnește lemnul, ii simțim mirosul, iar dacă ne apropiem simțim căldura prin piele.

“Mă atrage foarte mult arhitectura în relație cu natura, arhitectura care își găsește inspirația în natură și care folosește materiale naturale. Mă atrage designul scandinav.”

Un alt exemplu care mi se pare special pentru cei care merg în vacanță la țară este legat de mirosul din casele vechi țărănești, atingerea unei o clanțe vechi sau chiar greutatea unei uși masive de lemn pe care trebuie să o împingi. Toate acestea depășesc percepția vizuală, ne îmbogățesc.

Par, de fapt, niște lucruri pe care noi le experimentăm frecvent, doar că nu le numim așa.

Da, le experimentăm, dar poate nu le conștientizăm, pentru că s-a pus accent pe percepția vizuală, în

educație și în special în educația de arhitectură.

Am colaborat în ultimii doi ani la facultate cu Asociația AMAIS (Asociația Metodelor Alternative de Integrare Socială), o asociație fondată de absolvente ale UAUIM al cărei scop este să creeze contexte de socializare în care să includă persoanele cu dizabilități. AMAIS lucrează foarte mult cu nevăzătorii și am făcut o serie de proiecte împreună cu ei și cu studenții noștri de anul IV, inclusiv un workshop în facultate. Studenții au fost legați la ochi și au folosit baston, au mers în fotolii rulante, a fost o experiență pe care au simțit-o pe pielea lor, greu de descris în cuvinte.

> **Apropo de proiecte pe care le-ați inițiat de-a lungul timpului, aveți vreunul care vă este foarte drag?**

Toate proiectele sunt ca niște copii. Totuși, o să menționez un proiect de amenajare de interior - unirea a două apartamente și obținerea unui spațiu mai generos. E foarte important să înțelegi beneficiarul și așa ajungem iar la empatie. Am avut beneficiari cu diferite cerințe care, în primul moment, mi s-au părut exagerate, dar, apoi, înțelegând modul de viață al fiecăruia, mi-am dat seama că erau justificate.

Un proiect de iluminat care mi-este foarte drag este cel al fațadelor Universității București (probabil că nu o să se realizeze niciodată), dar care mi-a oferit șansa să cunosc oameni noi, să prezint proiectul la diverse conferințe, chiar să avansez în cariera didactică.

> **Ce vă inspiră din domeniul arhitecturii? Sunteți atrasă de un stil anume? Vă atrag anumite obiecte de design? Povestiți-ne mai multe despre asta.**

Mă atrage foarte mult arhitectura în relație cu natura, arhitectura care își găsește inspirația în natură și care folosește materiale naturale. Mă atrage designul scandinav.

Unul dintre arhitecții mei preferați este Alvar Aalto, tot un finlandez. Ca să înțelegem contextul, trebuie să ne gândim la ce se întâmpla acum 100 de ani în Europa, ce însemna Modernismul: un stil bazat pe volume simple, fără niciun fel de decorații, cu o geometrie clară, oarecum rigidă. Alvar Aalto a avut curajul unei alte abordări, a creat suprafețe curbe, o așezare a stâlpilor absolut specială, prin care aducea ritmul pădurii finlandeze în interiorul locuințelor. A avut o abordare nouă, a folosit mult lemn, mult alb, multă lumină. Interioarele lui par foarte simple, dar este foarte complicat să ajungi la simplitate de fapt.

Dacă vorbim despre obiecte de design, unul din cele mai dragi mie este o vază creată tot de Alvar Aalto.

> **Cum arată pentru dumneavoastră casa sau locuința ideală?**

Îmi place foarte mult expresia: „acasă este un sentiment”. Mai ales în ultimele luni, în perioada aceasta ciudată de pandemie, ne-am dat seama cât de puține lucruri ne trebuie. Importanți sunt oamenii de lângă noi și poate ce vedem de la fereastră.

Evident că este important și ce vedem în casă, nu vor lipsi câteva obiecte dragi cu poveste, dar nu pot să definesc cum arată casa ideală pentru mine. Uneori visez că este la malul mării, acolo sigur e multisenzorială.

> **Cu ce vă doriți să rămână cel mai mult studenții dumneavoastră, viitori profesioniști în domeniu? Ce vreți să îi învățați cel mai mult, dacă ar fi să rămână cu un singur lucru din ceea ce predați?**

Aș vrea să îi învăț să gândească, să găsească soluții ca să se poată adapta la neprevăzut, așa cum au făcut-o studenții din generația actuală în contextul stării de urgență.

Și ar mai fi ceva, ce nu pot să-i învăț, dar le spun mereu - cât de important este să-și găsească o pasiune.

> **Ce impact credeți că are design-ul interior în viețile noastre?**

Design este un termen preluat din engleză, care creează o oarecare confuzie. Din păcate, la noi multă lume înțelege prin design numai felul în care arată un obiect sau un interior, dar este mai mult decât atât. În final, un proiect bun de design interior oferă atmosferă, confort, funcționalitate, iar impactul asupra vieții noastre nu este numai vizual, ci și psihologic.

Toate acestea sunt câteva idei. Aș reveni în final cu ideea că arhitectura și iluminatul sunt două domenii care îmbină și arta, și știința. Dacă vorbim despre artă, fiecare dintre noi percepe altceva, în funcție de sensibilitate, educație, cultură. Fiecare vede lucrurile într-o lumină diferită. (*zâmbește*)

#THEARC

Arhitectura și Muzica Jazz

De-a lungul timpului arhitectura și muzica au evoluat după un tipar comun, stilurile celor două reușind mereu să se intersecteze. Un ascultător cu experiență își dă seama rapid cum una o poate completa pe cealaltă, sau câteodată chiar defini, cum e în cazul romantismului lui Wagner sau al curentului baroc.

Muzica și arhitectura sunt două domenii care operează cu termeni comuni ca armonie, expresivitate, dinamică, ritm, simetrie, temă, proporție.

De fapt, legătura dintre muzică și arhitectură este foarte veche. Există o conexiune cosmică, generată de un cod comun. Pitagora și alți matematicieni comparau rezultatele armonice cu ritmul clădirilor având proporții clare și astfel a luat naștere codul arhitecturii muzicale. Spre exemplu, arhitecții Renașterii vedeau conexiunea cosmică printr-un raport simplu de 1:1 (un sunet repetându-se, sau arhitectura unui spațiu pătrat), sau 2:1 (o octavă, sau doua pătrate din fațada unui templu).

Figuri geometrice perfecte au fost echivalate cu numere întregi perfecte: 1,2,3,4 și apoi cu sunete armonice perfecte (numite octave „perfecte”, cu intervale perfecte (1,4,5,8), cvintă (3:2), cvartă (4:3) ș.a.m.d).

Deși foarte multe stiluri arhitecturale se îmbină armonios cu stilurile muzicale echivalente, nu am ales să exemplificăm legătura printr-o clădire consacrată, un spațiu destinat exclusiv unui public antrenat să-i simtă muzicalitatea.

Prin muzică și arhitectură se pot exprima nenumărate sentimente, stări de bucurie, tristețe, melancolie, sau adorație, dar ne dorim să descoperim faza de început a intersecției dintre cele două arte, forma cea mai simplă la care poate fi adusă arhitectura, astfel încât să-si păstreze tangențele cu muzica. Ne-am întrebat atunci care este stadiul incipient al unei compoziții muzicale? Iar răspunsul a venit imediat: sunetele transpuse in note. Notele sunt prima materializare a sunetelor. Ele sunt combinate, amestecate, câteodată asociate cu câte un diez sau un bemol. Ele sunt materializarea umană a inspirației divine.

Realizând o analogie cu arhitectura am înțeles că notele muzicale sunt pentru arhitectură materia din care se naște obiectul arhitectural. Ele sunt materialele care, combinate după anumite reguli dau naștere creației arhitecturale.

Astfel, am ajuns să înțelegem că inclusiv o construcție neglijată, lăsată în paragină, formată dintr-un amalgam de materiale diferite, având forme, texturi si dimensiuni diferite, poate genera o compoziție aparent improvizată, dar care poate dezvolta un ritm, o temă construită în jurul unui „element surpriză”, având expresivitate.

Toate aceste idei ne-au condus la ritmurile unei piese muzicale de jazz, al cărei element tipic rămâne improvizația. Muzica este dezvoltată și interpretată de diferite personalități, compoziția și execuția se contopesc.

Aidoma, spațiul din discuție este alcătuit din materiale diferite (lemn solid, OSB, cărămidă, fier, placaj din lemn) care se suprapun și se intersectează. Tonalitatea în muzica de jazz pune accentul în primul rând pe expresivitate și mai puțin pe frumusețea sunetului. Sunetele sunt aspre, nefiltrare. Toate aceste elemente le-am regăsit și parcă le-am reascultat într-un peisaj sumbru, dar plin de farmec. Tonalitatea tristă, dusă până la disperare a trompetistului Miles Davis ne-a dus cu gândul la compoziția sa, ”So What?”, pe care am corelat-o cu imaginile materialelor care alcătuiau, accidental, o compoziție.

Urmăriți întreg materialul aici

> ***“Muzicalitatea arhitecturii va fi întotdeauna mai intens percepută decât arhitectura muzicii.”***

#POPUPSTORE

Recreează designul scandinav preferat acasă

Căutăm permanent surse de inspirație pentru amenajarea sau reamenajarea locuinței. Găsim nenumărate fotografii pe Pinterest sau pe bloguri de design interior care ne atrag, dar considerăm mereu că e dificil să realizăm același tip de amenajare în locuința noastră.

Tocmai pentru a demonstra contrariul, am propus recrearea unei amenajări de living în stil scandinav prin piese de mobilier, accesorii și decorațiuni pe care le putem achiziționa ușor, online, indiferent de locul în care ne aflăm.

Lampă pendant
Ombra - Vox
www.sdhouse.ro

Decorațiune de agățat
Ethnic - BoConcept
www.sdhouse.ro

Comodă cu 2 uși
Tresures - Umage
www.sdhouse.ro

Pernă **Losa - VOX**
www.sdhouse.ro

Față de pernă
Sanela - IKEA
www.ikea.ro

Canapea de 2 locuri **Bebop - Karup**
www.bonami.ro

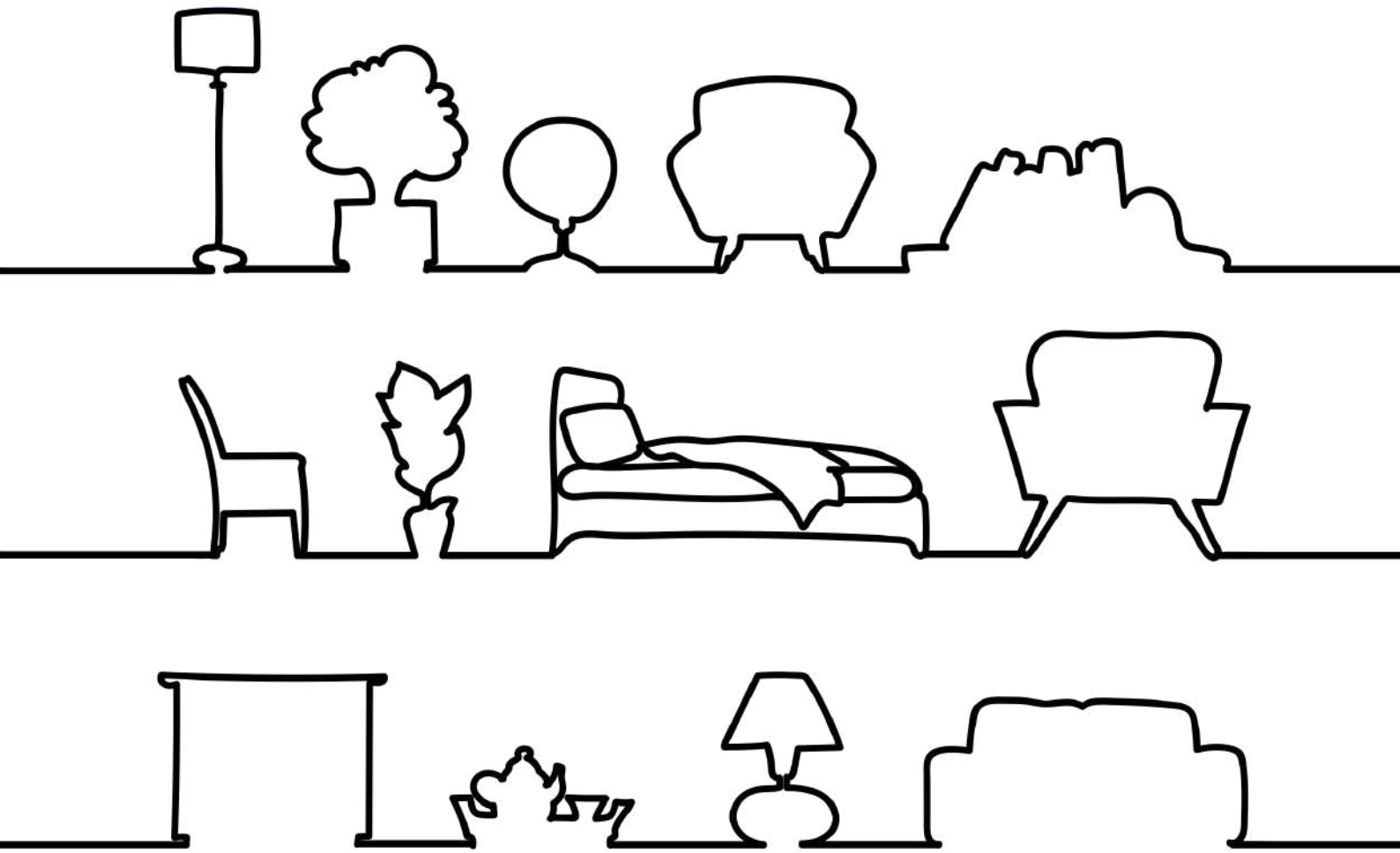
Felinar din bambus
Grome - House Doctor
www.thehome.ro

Set 2 măsuțe de cafea **Dan - WestwingNow Italia**
www.chilipirul-zilei.ro

Pled **Muff - VOX**
www.sdhouse.ro

Arcady Magazine
Numărul 1
februarie 2021

T. +40 742 820 976
E. office@arcady.ro
www.arcady.ro

Arcady
Magazine